

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Квітень

Ч. 4. 1955

April

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XII. КВІТЕНЬ, 1955 Ч. 4.

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату висилати на адресу
909 N. Franklin St. Philadelphia 23, Pa.Передплата у Злучених Державах Америки
для членок Союзу Українок Америки
залишається в 1953 р. 2.50 дол.

Річна передплата для нечленок 3 дол.

Передплата в Канаді 3 дол.

Річна передплата в Англії
й Австралії 1½ ф. ст.

Річна передплата у Франції 900 фр.

Поодиноке число 30 центів

OUR LIFE

VOL. XII. APRIL, 1955 No. 4.

Edited by Editorial Board

Monthly publication except August, of the Ukrainian
National Women's League of America, Inc.909 N. Franklin St. Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945Subscription in the United States for members
\$2.50 per year; non-members \$3.00 per year, half
year \$1.75. Subscription in Canada \$3.00 per year,
half year \$1.75. Subscription in England and
Australia 1½ pound sterling, per year. Subscrip-
tion in France 900 francs, per year.Entered as second class matter July 8, 1944,
at the Post Office at Philadelphia, Penna.,
under the Act of March 3, 1879.**ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"****КАНАДА:**
Mrs. Olga Lukomska
14386 Park Dr.
Edmonton, Alta.
Canada**КАНАДА:**
Mrs. Lewka Romanyk
1252 Broadview Ave.
Toronto, Ont., Canada
Telephone: HA 6036**ФРАНЦІЯ:**
Mme. Nina Kovalenko
14, rue des Cannettes
Paris 6
France**АВСТРАЛІЯ:**
Mrs. I. Pelenyky
136 Forest Rd.
Arncliffe, N.S.W.
Australia**З М І С Т**

Третього дня.....	1	Свято княгині Ольги	15
М. Головінська: Марія	2	І. Буцманюк: Український Музей в Едмон-	
Л. Бурачинська: Розподіл писанок	3	тоні	16
С. Парфанович: На лозі „гусятка“.....	4	Жінки — жінкам	7
О. Копач: А наші імпрези?	5	Наша містогорова в Канаді	17
На нашу анкету: Мгр. О. Копач	6	Обеднання Українських Жінок в Англії ..	18
Два ювілеї	7	Українська вишивка: Блюзка	19
М. Логущ: Вигляд жінки в ССРСР	8	Eastern in Ukraine	21
Л. Бура: При мікроскопі	9	Н. Наркевич: Жабки весною	23
Похід нашої писанки	10	О. Цегельська: Костикова Великодня при-	
Нові книжки: З часів Єжовщини	10	года	24
Пресова референтка: Великодній Базар ..	11	Вуйко Квак: Сернятко й медведик	25
Посмертна згадка: Стефанія Ковбаснюк ..	12	Вісті з Централі	26
Зірка: Великодній стіл	13	При громадській роботі	27
Р. Коцик: Квіти на вікнах	13		

На обгортці „Гагілки“ М. Нагірної

Третього дня...

Третього дня вранці йшли три жінки дорогою до Єрусалиму. Їх швидкий крок та зосереджені обличчя говорили про поспіх. Схід сонця застав їх уже в дорозі. Тут і там перекидались лиш словом, бо зайва була довга розмова.

— Хто відсуне нам камяну плиту? — промовила одна з них, коли вони вже наближались до цілі. І, мабуть, така думка була в кожній, бо жінки лиш зажурено подивились на себе.

Та при вході до печери зустріла жінок велика несподіванка. Кам'яної плити не було. Приготовані на все, вони з острахом увійшли туди. І враз їх переляк осяяла світла людська постать, що принесла їм вістку:

— Не лякайтесь! Я знаю, що ви шукаєте Ісуса Назарянина. Чого шукаєте живого між мертвими? Нема його тут, бо воскрес, як сказав. Ідьте і скажіть учням і Петрові!

Призабувся дзбанок з оліями і сумний обов'язок, що привів їх сюди. Пропало горе, що так важко тяжіло на їхніх плечах. Він воскрес! Він житиме для них! Він переміг зло!

І першим відрухом, що їх опанував, було — дати цю вістку учням Його. Понести її тим, що прибиті й залякані, тим, що проводять години у важкому смутку. Щоб і їх осяяла радість Воскресення, щоб і вони скріпились тим у своєму горю.

І вони пішли. Окриленим кро-

ком понесли розраду Марія, мати Якова, Марія Магдалина й Соломія. І скоро рознеслась вістка, якій не зразу повірили всі, так вона була дивна й неімовірна.

Дивувались бо всі: чому саме жінки? Не учні Його й не вчені прихильники, а покірні слуги, що лиш вряди-годи слухали Його слів. Вони ж не могли покинути ради Його своїх родин та слідувати за ним, як Його учні. Бо вони мали хату, дітей і свої обов'язки. Але й вони були осяяні Його словами і раді були виконати для Нього якийсь обов'язок. І тепер, коли вся вірна Йому громада притислась у смутку й страху, вони бажали спорядити Його тіло на останній супочинок.

А тут ось яка велика ласка! Велику вістку про Його Воскресення почули вони перші! Їм дано було сповістити світ про велику радість Його перемоги!

І з тією вісткою пішли вони в світ. У них не було відречення, як у Петра, і не було сумніву, як у Томи. Вони й хвилини не вагались сприйняти в своїй глибокій вірі те, про що сповістив їх юнак у світлій одежі. Серцем відчували вони глибоку правду Воскресення, передали її кому треба і знову відійшли в тінь.

Коли чуємо цей уступ св. Письма, встає перед нами й наша громадська дійсність. Чи не повторюється кругом нас оте саме? В меншій або більшій мірі, в зміненій або такій же формі бачимо діяння жіноцтва в на-

шій громаді. Завжди в служінні, завжди в тіні загальних інтересів. Та пройняте глибокою вірою, з сумлінним почуттям обов'язку, воно є там, де найбільше того потреба і де сильніші не дають ради. І в хвилини найбільшої зневіри українська жінка все викресле з себе надію на краще і спроможність допомоги.

І коли йдемо слідами тих трьох жінок, що відважно спішили до своєї цілі, пригадується нам ще одне. Як і вони, оті покірні слуги Господа свого, почули перші велику вістку, так і в громаді жіноцтво відчуває й здоровим громадським інстинктом схоплює найважливіше. Серцем своїм відчуває воно правду там, де вона дрімає ще невідкрита і не сприймає найяснішого блиску, коли він фальшивий. Воно не вживає великих слів, не формує доктрин, не шукає теорій. А силою свого відчуття знає, де криється ворог, а де справжній приятель.

І тому в цей мент українське жіноцтво розуміє вагу хвилини, її загрозу й небезпеку. І в свято Христового Воскресення воно кличе своє „Христос Воскрес“ з подвійною силою. Пригадує всім, що це свято радості й любові кріпить людей на рідних землях, підносить їх на душі і додає їм віри й витривалості. Нехай воно хоч на мить опромінить і нашу емігрантську дійсність силою своєї великої Правди, що світить нам уже довгі віки.

ІЗ СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

бажаємо

ЧЛЕНКАМ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ,
НАШИМ ДРУЗЬЯМ І ПРИХИЛЬНИКАМ ТА
:: ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ ::

ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ!
ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ГОЛОВНА УПРАВА СУА
РЕДАКЦІЯ „НАШОГО ЖИТТЯ“

Марія

Багряне сонце заходило за шпилі гір і дрижали вітки смереків. Їх тіні виплітали великий хрест — і тиша болем покотилася в село, прилягла біля кожної хатини.

Смереки випрямили горді корони вгору і з любов'ю глянули на хрест із своїх тіней. Піднесли голівки перші чічки, розвинула листочки перша травичка, бо

...як сонце зійде, треба сплітати вінки на хрест смерековий...

А сонце все далі ховалось, тільки де-не-де пробивалось крізь віття смерек. Відбилось у віконцях старенької хатини вдови Марії і зникло.

Вона склонила голову над столом. Дрижачі руки вкрили старече обличчя, а біла хустина зісунулась на очі.

Перші каплі роси впали на мохом порослу стріху і вона зісунулась на віконця, а хатка пішла немов ще глибше в землю. Вдова немов забула, що завтра свято велике... У неї вже

нема ніодного сина... тільки вишивані кошушки і спомин, що хата ця колись була гамірна, весела...

А може неправда це, що дітей уже нема?

Відриваються від очей білі рукави. Очі неспокійно по хаті... у вікні... Вона наслухує, чи не скрипнуть часом сінешні двері... Може ось і вб'жить хоч одна дитина...

За вікнами болюча тиша і руки ловлять судорожно хустину, а очі знову по хаті. Здрагаються темні уставки на рукавах. Не можна їй плакати!

Над столом ікона: Мати всіх із Своїм Сином...

...І Вона віддала Сина...

Обличчя каменіє і біль безмежний ховається в душі.

...Цих синів не ховала я собі, тепер там хрест смерековий...

Над селом входили гори в пізню ніч і кінчалась Великодня субота. Легенький вітрець розсівав нове життя поміж хат, поміж гильки смереків.

...Сьогодні кінчиться вже, а завтра не може бути таке, завтра Воскресення...

І ожив ліс, струшував росу зі свого гілля, бо на сході рожевіла хмарка і перші дзвони продирали її та стелили дорогу ясному сонцю на день Воскресення.

Удова Марія в церкву йшла. Її очі знову на іконі над столом.

...Дай силу піти самій між люди...

І пішла доріжкою поміж смереки.

Її усміх розяснював обличчя сумних:

„Не час на смуток і жалі... ось діти ростуть, нехай у радості кують свої душі...“

А в церкві: серце цить... просила вже та хоч губи дрижали, очі були сухі і вона перша

„Христос воскрес“
між людьми заспівала.

Зарванія, весна 1939.

Марія Головінська

Розподіл писанок

На американському континенті писанка широко увійшла у життя нашої еміграції. Вже не можемо собі уявити без неї нашого Великодня, а й наше оточення привчається цінити в ній зовнішній символ наших свят. Щораз ширші круги нашої молоді вивчають техніку писання та елементи писанкового орнаменту.

Та все ще малу увагу приділяємо регіональному розподілу писанок. Подібно, як і в вишивці, любимо на писанці різні декоративні елементи, не дбаючи про їх регіональні відміни. І позбавляємо писанку її особливого чару. Бо подібно, як і в вишивці — писанка виражає мистецький смак даної околиці, що коріниться у її традиціях.

Щоправда, писанка не має багато можливостей і її елементи по всій Україні однакові. Усюди маємо поділ поздовжній і поперечний, трапляється орнамент геометричний, рослинний і звіриний, і ті самі основні кольори — чорне і червоне. Але кожна околиця випрацювала свою писанкову форму. І подібно, як і в вишивці, так вправне око і в писанці розпізнає її відрубні прикмети.

Розподіл писанок на регіональні відміни та пізнання їх збагатили б цю галузь нашого народного мистецтва. Правда, на еміграції не маємо до цього надто добрих умов, бо бра-

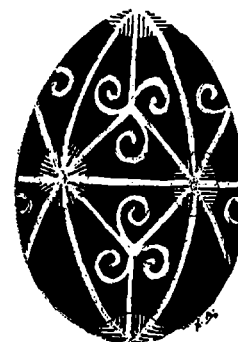
Із писанок центральних і західніх земель:

Київщина

Слобожанщина

Равщина

кують музеї із багатими збірками і деякі твори. Але з того, що є, можна зладити добрий розподіл писанок, принайменше в головних зарисах.

Писанки Придніпрянщини мають широко поділені поля, в яких уложені мотиви, виведені доволі грубими лініями. Уживають елементів геометричних і рослинних та живих кольорів, тло дуже часто буває червоне. Східне Поділля, Волинь і Полісся мають червоне тло, на Волині писанки мають часто несиметричний рисунок. Північна Галичина має делікатний червоно-жовтий рисунок на чорному тлі. Це здебільшого орнамент геометричний, а тільки Сокальщина має дуже вироблений рослинний орнамент. Дуже цікаві писанки північностриянського Поділля. На чорному тлі орнамент виведений білими лініями, поміж те покидані червоні або жовті плями. Зовсім окрему групу творять писанки гуцульські. Вони ясні, писані білими й

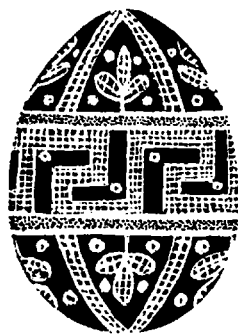
жовтими контурами на червоному тлі, часто з домішкою чорної, зеленої й синьої краски. Орнамент гуцульської писанки дуже дрібний і густо розміщений по цілій поверхні. Бойківські писанки мають гладке тло, червоне, з білими рослинними мотивами по ньому. Писанки західніх окраїн мають той самий мотив розети на тлі червоному, синьому, жовтому, зеленому, фіолетовому.

Прирівнюючи орнамент писанки до інших галузей народного мистецтва, найбільше подібного знаходимо у вишивках. Писанка з Сокальщини дуже нагадує нам вставку з сорочки, а писанка з Космача утримана у тих же красках, що й вишивка. Але писанка з Київщини своїм рослинним орнаментом скорше лучиться з жовтою у тій же околиці, як із узором сорочок. Взагалі — між прикрасами писанки й сільської посуду є певний, хоч далекий зв'язок, бо кругла поверхня приводить до того.

Перед нашими писанчарками виростає тепер нове завдання відтворити писанки різних околиць. Хоч воно й здається не досяжне, проте з певною застановою можна б дечого досягнути. Маємо писанчарок з різних околиць на еміграції, маємо добрі рисунки й ілюстрації писанок Подніпров'я, Волині, Галичини, Буковини й Закарпаття. Треба тільки уваги й зрозуміння для української писанки, а вони уже розвинулись у нас.

Л. Бурачинська

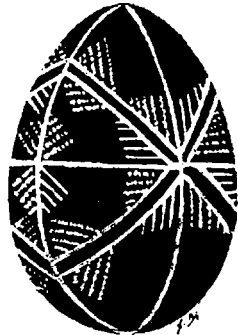
Із писанок Західньої України:

Гуцульщина

Придністрянське
Поділля

Північна
Галичина

На лозі „гусятка“...

Кася стояла за машиною і був Великий Четвер.

Рвала мичку тютюну, скручувала та клала в листок. Її дрібні пальці бігали швидко й скручували рівно. Так один, другий, третій. Бо часу було тільки стільки, щоб якнайшвидше виповнити форму. Зараз же їхала преса й спрасовувала цигара.

Кася скубла тютюн, але він нині не клався покірними смужками. Був наче тверде волосся, розсипувався й не піддавався пальцям дівчини. Може тому, що її очі час від часу прислонювала легка болонка, крізь яку, наче крізь плесо води, було видно не зовсім виразно. А може тому, що її думки були далеко, далеко...

Перший Великдень на чужині.

Десь там мама й сестри метушаться біля хати. Прибирають її... повно радісного гамору й святкового поспіху. Під вечір підуть на плащаницю...

Тютюн мервився й куйовдився, ріс і снувався наче туман. Крізь його сітку видно було село. Там у Бібрецькому повіті, над потоком, що над ним вільхи гаєм ростуть. Чи ж то вода грає-співає, чи може дівчата гагілки виводять:

Над водою вільха
Під нею вода згіркла
Нема дівок, понад дівок:
Литвинова дівка.

Ростом невеличка,
Румяного личка,
За Йвасуньом, за Йвасуньом
Мов перепеличка.

Цибулю копала,
Чісник полокала,
Такої свому Йвасеві
Принадоньку дала.

Кольорові хустинки, корсетки лелітками сяють...

Кася в пору прокидається: сльози-лелітки висихають, наче б вітер їх здув. Сильний, весняний вітер. Машина скрегоче й наближується преса. Кася швидко докінчує останню цигару.

Вже ніч западала над місто, розіскрене кольоровими світлами й повне гамору, коли Кася виходила з фабрики.

Йшла вулицею і серце її здавлював біль. Якже ж тут святкувати в такій чужій-чужині? Самітній дівчині з далекого села, що десь за океаном?

Мальоване-писане, мережане-виспіване...

* * *

В цигарні пройшли два великі передвеликодні дні. Чорні й білі жінки й чоловіки, гори тютюну й скрегіт машин. І серце тяжке як камінь і гризкий, тупий біль.

А в неділю Кася пішла на релігійну і як пролунав спів Христос Воскрес, залилася рясними сльозами. Але ж при звуках воскресної пісні плакала не лиш вона. Довкола ридали люди. Найбільше ті, що не так давно тому приїхали. Бо старші емігранти стояли, понуривши голови. Але ж рідний обряд, чарівна пісня виривали їх із сіряви робітних днів і переносили в мальований світ дитинства й молодости. З нього винесли невянучі прозябці рідного. Оце тепер вони зростали й вибивали несміливі ще пупянки нового життя.

Після відправи Кася пішла разом з кількома дівчатами там, де їх запросила диригентка хору Котляревського, що був першою ланкою організованого життя. Піснею він викльовував життя з насіння, що на своєму серці його принесли відтіля.

На сцені гагілки. Аж дивно відкіля стільки людей взялося! Дівчата, хлопці, молодіці. Правда не в корсетках і не в лелітках, тільки в американських одягах, але ж:

На грушці грушки дрібні
Ланівські дівки срібні
А Серницькі ще ладніші
На лицях румяніші.

Пісні всі веселі. Ніякої в них туги, ніякого смутку. Їю й відкіля? Оце весна прокидається, а в мамів доньки доростають!

На горі каштан посувається
На горі каштан посувається
Івась наохов, розмовляється
Прийди Йвасуню, возьми си Касуню
Дам я тобі віна: дві фіри дам сина

Фіру соломи, мішок полови
Фіру соломи, мішок полови
Тай коровицю багряненьку
Тай Касуненьку молоденьку

Кася забуває, що це не дома і ніхто за нею віна не зготує і навіть мішка полови не дасть. Вона сама власними руками зробить собі своє віно. Як і інші дівчата. Таж побравшись за руки, виводять:

Ой, вийду я на вулицю —
Щось там гудуть!

Ой, вийду я на другу
Щось там продають!

Продавала Литвиниха доньку свою
Онищиха вибігає: купіт си мою!

Ми вашої не хочем
Ваша лінива!

Штири ночі горшки моча
а пятої мила.

Так виводить Кася своїм сильним голосом. Їй відповідає гучний сміх і оце з другого кінця якась дівчина затягла:

Через село гусак летів,
Не один дерень мене хотів!
А він хотів, я не хтіла,
Бо він чорний, а я біла,
Бо він чорний, як та галка,
А я біла, як білявка.

Розсуваються стіни читальняної кімнати і його завтрішні будні, зникає чужий край. Село лежить писане-мережане і дзвонять великодні дзвони, а на цвинтарі гагілки. А в дома стіл вишиваною скатертю закритий і паска на ньому, і пасанки, і лоза, що її вкрили жовті „гусятка“.

Софія Парфанович

ІЗ ТАНКОВОЇ ЕСТРАДИ

На „Вечорі Оксан“ у Міннеаполісі відтанцювала Оксана Вікул уперше свій хореографічний твір „Молитва Лади“ під звук „Української Рапсодії“ М. Лисенка.

Для вистави казки „Спляча королева“ у Філадельфії Ірина Голубовська уложила танковий вставка „Кухарики“, „Гномики“, „Мухомоги“, „Вальс“, а також сольовий танок „Фавн“, що його вивела одна з учениць її школи.

Студія мистецького танку Дарії Нижанківської-Снігурович у Вінніпегу дала в лютому виступ учениць. Програма складалась із дев'яти танків, народних, клясичних і виразових.

А наші імпрези?

Багато писалося й лишеться про те, якими засобами зацікавити і зберегти нашу дітвору. Як змалювати їй ту Україну, як звязати її з минулим та подати їй сучасне?

Тут приходять на думку наші дитячі імпрези. Це звичайно Шевченківські й Листопадові свята, що їх улаштовують школи українознавства, закінчення шкільного року, свята св. Миколая тощо. Вони дають змогу виявити поступ роботи, вміння дітей і дають деяке зрозуміння історичної хвилини. Та головним їх осягом є мистецька самодіяльність дітей, що привчаються рухатись на сцені.

А такі імпрези могли б сповняти й глибше завдання, коли б мали відповідно підібраний зміст та дбайливе виконання. Це щойно зрозуміла я, коли побачила пластове свято „Слава України“ в Торонті. Старі й малі глядачі вийшли з нього глибоко тронуті й зворушені. В чому полягав його чар?

На тлі великої мапи України пластуни й пластунки передали рецитаціями всю нашу історію. Доба чергувалась із другою, а в міру того два пластуни заповняли карту границями, городами, побоевищами. Окрім того кожную добу зілюстровано рисами щоденного побуту.

Княжа доба. І немов вичаровані з казки зявився гурток дівчату білий, стилевий одяг. Грація і повага ціхували їхні рухи, а їхні гагілки передали ясність і молитовний настрій душі. Мелодія гагілок пліла просто й ясно, немов відгук давно минулих віків і падала просто в наші серця.

Козацька доба. Знов на тлі мапи зявляється бандурист, що співає думу про трьох братів і його думи слухають хлопці й дівчата. Враз вдаряє всіх жвава танкова мелодія і весь гурт зривається до танку. Живим ритмом ідуть рухи й вистукують каблуки. Проривається молода енергія і в пісні, яку затягають із віддалі і розгортають на сцені.

На пластовій імпрезі „Слава України“ в Торонті пластунки вивели весняний хорівід укладу О. Гердан

Новітні часи. Українські Січові Стрільці готуються до вимаршу. Лунає пісня „А ми тую червону калину підіймемо“ й на малі зявляється на узбіччі Карпат нова важлива точка: „Маківка“.

Півтори години тривала ця програма. Розпочалась точно і без затримки, без співнення прокотилась перед задивленими глядачами. І коли на кінці пластуни-виконавці заїнтонували „Боже великий, Творче все-сильний“, а потім пластовий гімн „Квіт України й краса“, то з повних грудей підтягнула ціла зала. І з розпромінених облич видно було, що кожен із нас переживає те саме захоплення.

У чому чар і сила такої імпрези, продумувала я. Зв'язкий уклад програми, підкреслення найважливіших моментів, гарний зоровий і слуховий ефект, дбайлива точність у виконанні. Ось чинники, що підносять кожную імпрезу і надають їй вартості й глибини.

Пізніші розмови підтвердили це. Всі, кого я розпитувала, згадують її з захопленням, а в моїх учнів сяють очі на саму згадку. Мені здається, що вони відчували чар Батьківщини у тих простих, а таких мальовничих картинах.

Тому й імпреза може стати

важливим чинником виховання, коли вона належно поставлена. Звертаю на це увагу вчителів і виховників. Ми не повинні випускати ніякої можливості з рук, що в цьому нам допоможе б.

Олександра Копач

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Більше етнографії

Я радо читаю „Наше Життя“ і дискутую на тему журналу з іншими читачками, зокрема тут родженими жінками. Часто чую побажання, щоб журнал подавав більше матеріалу про народне мистецтво, зокрема вишивки і строї. Побажані були б короткі монографії про одяг і вишивки певних околиць, як Яворів, Заліщики, Бойківщина, по змозі в англійській мові, або принайменше резюме подане англ. мовою.

Інж. Атанас Мілянч, Дітройт

Дуже цікаво було нам почути побажання тут роджених читачок журналу. У зв'язку з заснованням музею народнього мистецтва думаємо подати більше етнографічного матеріалу, а між ними бажані короткі монографії. — Ред.

2. зшиток куховарської книжки „Городина й овочі“ вже в друку

На нашу анкету

Бажаючи зібрати нашою анкетною якнайбільш різноманітний матеріал, звернулись ми й до педагога-виховника, що й тепер активно з молоддю співпрацює.

Жіночий рух не стоїть тільки сучасним, а й повинен оглядатись на майбутнє. Отже й тому для нас важні виховні напрямні, що їх застосовують до дівчати й молоді. Як стараємось формувати нашу дівочу молодь? Чи розвиваємо в них більше даних на те, щоб вони зайняли своє місце у громаді?

Педагог Олександра Копач з Торонта дає відповідь на наші запитання. Ми вже згадували про її виховну працю з нагоди статті про літературні курси, які вона там оснувала. (Гл. „Н. Ж.“ ч. 10, 1954).

**Мгр. Олександра Копач,
Торонто**

Городенка на Покутті, окружена широкими полями чудового збіжжя і високих соняшників — це моє родинне місто, де пройшли щасливі роки мого дитинства і шкільної науки. Опісля студіювала я на краківському університеті славістики, а особливо україністику і покінчила ступенем магістра філософії. Моїми професорами були — знаний український лінгвіст д-р І. Зілінський і поет Богдан Лепкий.

Короткий час вчила я в гімназії Рідної Школи, доки світова війна не кинула мене, як тисячі моїх земляків на широкі шляхи безконечної мандрівки. Та й тут мені щастило. Майже завжди мала я контакт із молоддю, чи то в школах, чи на курсах, чи в інший спосіб. Особливо незабутній час мого побуту на Підляшші. Чудова молодь, духове багатство людей, приспане тут пильно сотнями років, збуджувало подив і глибоку віру у духа нашої нації.

— Виховні питання порушені в „анкеті“, не такі прості і зви-

чайні. Вони заторкують глибоко саме життя. Та здати собі справу із цих проблем, річ потрібна і корисна. Особливо тут, на американському ґрунті, де життя молоді засадничо змінене, розв'язка цих питань могла б стати поміччю для наших матерей у трудних моментах виховання молодого покоління.

— У першому запитанні заторкуєте початкового виховного моменту у веденні хлопчиків і дівчаток. Хлопчика вже змалку вчать гордитись тим, що він хлопець, а дівчинка в понятті загалу — це нібито щось тіршого. На мою думку це не має такого значення. У вихованні дівчаток не треба впоювати в них гордості на те, що вони дівчатка, а радше ставити акцент на певні їх психічні властивості. Так напр. треба підкреслювати у вихованні доброту серця у відношенні не лише до людей, але й до звірят, до птахів, до квіток, до всього, що живе. Виробляти в них любов до краси, замилювання до порядку, ладу, до чистоти душевної і тілесної. Плекати шляхетну гідність людини, що не опідлюється, але в покорі клонить голову перед Всевишнім. У вихованні цих прикмет найкращим засобом є приклад родини.

— Другий ваш запит має велике значення у вихованні дівчат. Чи розвивати в дівчини тягу до самостійності в житті, чи плекати в неї амбіцію виповнити своє місце у суспільстві? Це безумовно дуже важливе. Як дівчаток, так і хлопчиків треба заохочувати до солідного значення і до спеціалізації. Як одним, так і другим треба з'ясувати відповідальність, яку поносить кожна одиниця у суспільстві. Вказувати на приклади повноцінних людей, яких бачимо кругом себе. Але одночасно треба їх повчати про красу і вартість родинного життя. Наша молодь мусить зрозуміти, що правильне родинне життя, виховання дітей — це таке ж суспільне

мгр. Олександра Копач

завдання, як осяг у кар'єрі, або додатковий дохід.

— Щодо третього запитання — як підготовляти dorостаючих дівчаток на шлюб і матерей — вважаю, що цього батьки не повинні передавати в руки чужим людям. Невідповідні методи можуть тільки викривити, або і знищити молоді душі. Відповідну підготовку у цьому напрямку повинні дістати молоді дівчатка в родинному домі від розумної, тактовної матері. Добрий приклад гарного родинного життя батьків є і тут найкращою підготовкою до будучого подружнього життя молоді взагалі. В товариствах і школах треба однак класти велику вагу на вироблення у дівчаток почуття відповідальності за свої вчинки, жертвенності і глибокий альтруїзм у відношенні до своєї родини, організації й нації.

Цікаво, що саме жіноцтво ставить тепер ці питання з виховної проблематики. Після великих осягів жіночого руху, стоїть воно властиво перед новим періодом розвою. Бачимо, яким іншим руслом пливе життя родинне, суспільне. Давній лад родинний і суспільний захитаний у своїх основах. Найближча будучність залежить від виховання молоді, особливо жіночої молоді. Тим то виховання дівчаток набирає тепер більшої ваги, ніж колинебудь давніш воно мало.

Олександра Копач

Книжка „Визначні Жінки“ коштує 30¢ у Централі США.

Два ювілеї

В останньому часі преса відмітила срібні літературні ювілеї двох жіночих талантів. 25-ліття літературної творчості святкує поетка Оксана Лятуринська і такий же час діє в літературі письменниця Марія Кузьмович-Головінська.

Збіг цих двох знаменних дат зовсім випадковий. Обоих літературних сил не можна порівнювати. Вони вийшли з різних середовищ і вирости в іншій літературній школі — а навіть творять в інших жанрах. Та українське жіноцтво вітає кожен талант, що вилонюється з його рядів. І тому радіє двома ювілеями, що виринули на порозі 1955 р.

Поезії Оксани Лятуринської добре відомі нашому читацькому заголові. Вони такі особливі, що з найменшої строфи уже розпізнаєте їх. У своїх віршових мандрівках поетка пройшла всю нашу старовину і змальовує її в могутніх, а враз ніжних картинах. В її віршах бряжчить горда міць княжих воїв, що схрещують свої списи „за землю руськую, за рани Ігореві”. Немов бачите того дружинника чи боярина, що його плямить змаг, як батька і прадіда.

Але в „дівочих” віршах Оксани Лятуринської відкривається інший рубець її душі. Мелодійним словом зринає вона

Оксана Лятуринська

на беріг ріки, щоб передати лебедями „поклін від Марусеньки”, або „жене свої мислі”, прядучи пасмо льону. Бачимо в них жінку княжої доби, що прикрашує мріями свої будні та шукає „щастя згублені ключі”.

А в останньому часі вітаємо ще одне її зацікавлення. Оксана Лятуринська дала нашій дитячій сторінці розкішні вірші. Їх музичний звук та прості картини роблять їх сприйнятливими для малят. І творять для них мову, що збагачує їх словник. Цілий збірник її дитячих віршів чекає видання, що може побачить світ у її 25-ліття.

Марія Кузьмович-Головінська теж належить до співробітниць нашого журналу. Її нариси й оповідання змальовують нам далеку Бойківщину, та допомагають у пам'яті відтворити її образ.

І справді — мистецькими очима своєї душі вона задивлена в недавнє минуле. В її картинах оживають узбіччя Карпат, дзвонять дзвони у сільських церквочках, трудиться й працює вбогий сільський люд. І хоч етнографізм здається вже відумер у літературі, то в писаннях М. Кузьмович-Головінської він набуває нового життя. Її „Вітрениця” — це істота, що сплетом своєї душі не уступає складним психологічним картинам. Такі ж і дальші її статі, як „Вівчар” чи „Сефта”, що з них остання вийшла недавно тому окремою книжкою.

Далеке бойківське село живе своїм особливим життям. Авторка глибоко розуміє його і змальовує просто й безпосередньо. Але не забуває в ньому ніодного поруху чи найменшої його спонуки, так що образ її виходить глибоко обдумано і відчутно.

До того цікує її писання ще одна прикмета: любов і розуміння природи. Верховина, з якої походить та околиця Поділля, де проживала, відбивають свій краєвид у її писаннях. Можна сказати, що ці обрії такі ж відтворені й відчуті, як і люди, що порушаються в них.

Марія Кузьмович-Головінська

Марія Кузьмович-Головінська виявила себе в картинах і оповіданнях. Вона майстерно володіє цією формою твору і все ще удосконалює його. Пробувала теж творити драматичні нариси, що були друковані в „Шляху”. А в новішому часі збрала збірку дитячих оповідань, що впроваджують її у світ дитячої літератури.

Обидвох творців зорганізоване українське жіноцтво вітає на їх творчому шляху і бажає сил у дальшій праці.

УКРАЇНЬСЬКА ЖІНКА У НАУЦІ

До нашої книжечки „The Woman of Ukraine” збрали ми дуже цікавий матеріал. Здається найбільше здивує світ відділ „Українська жінка в науці”, що блистить світлими іменами. Таким припливом наукових жіночих сил мало котра нація може похвалитись. Розмову з одною з них подаємо в цьому числі.

Та чи памятають про те Відділи СУА? Книжечка уже готується до друку й чекає їх підтримки. На Зізді Окружної Ради в Нью Йорку заряджено збірку на ду ціл, яка дала 108 дол. Та це тільки мала частина коштів книжечки, що має вийти чепурно й гарно ілюстровано. До Ювілейної Конвенції СУА вже небагато часу! Прохачемо надсилати пожертви!

Вигляд жінки в ССРСР

В останньому часі журналісти вільного світу щораз більше стали відвідувати Советський Союз. В наслідок цього щораз частіше появляються в різних часописах і журналах статті чи репортажі, іноді багато ілюстровані про Советський Союз. Можна сказати, що в сучасну пору советика найбільше привертає увагу читача. І тому треба дуже жаліти що ці матеріяли переважно зладжені дуже поверховно і через те не подають повної картини більшовицької дійсности. Щоправда закордонні кореспонденти нарікають, що вони не мають змоги заглянути в помешкання пересічного советського робітника чи інтелігента. Їм не дозволяється навязати ближчий контакт із населенням і всі їх спроби наблизитися до приватного життя советського громадянина кінчаються неуспіхом. Та коли б вони підходили більш вміло і вдумливо до цієї справи то вияснення такого стану річей вони б завжди знайшли.

І заграничному відвідувачеві, якому показують величаві будівлі — мавзолей Леніна, грандіозні пам'ятники „вождів“, люксусове московське метро та інші здобутки „соціалістичного будівництва“, важко збагнути, якою ціною це все досягнене.

Недавно дружина американського журналіста Юлія Вайтней, в американському жіночому журналі „Лук“ за місяць листопад 1954 дуже вірно представила умовини, в яких доводиться жити жінкам Советського Союзу, з якими труднощами щоденного життя зустрічається переважна кількість советських господинь, що в результаті виробило спеціальний тип сучасної советської жінки. В своєму репортажі, доповненому відповідними ілюстраціями, пані Вайтней, між іншим, говорить, що „комуністичний режим у Росії, яка була в основі патріархальною країною, підніс жінок на однаковий рівень

з чоловіками і дав їм можливість зайняти відповідальні пости в різних ділянках життя. Багато жінок стали лікарями, інженерами, науковцями, а навіть партійними „шишками“. Деякі стали заслуженими орденносцями — славними доярками, свинарками та іншими „зірками“ соціалістичного будівництва. Їх зрівняно в усьому з чоловіками: їм дано змогу будувати шляхи, копати рови, водити трактори, орудувати пневматичними свердлами та виконувати всякі інші тяжкі фізичні роботи.

Але якщо хтось думає, що цей привілей виконувати тяжку фізичну працю ущасливив советських жінок — той гірко помиляється. Насправді — жінка в ССРСР має змогу бути всім, тільки не „жінкою“.

Пані Вайтней подає, що сучасна советська жінка присадкувата, незграбна, з широким сірим обличчям, з твердим поглядом, великими, набряклыми від тяжкої праці, руками. Вона не дбає про свій зовнішній вигляд, про зачіску, про гарні, з смаком зроблені, одяги, модні капелюшки, чи найлонові панчішки, бо все це коштує дуже дорого, а для пересічної жінки просто недоступне. Навіть у великих містах рідко можна побачити елегантних жінок, а якщо такі зустрічаються, то це напевне артистки, або жінки закордонних дипломатів. „І через те — твердить пані Вайтней — у Советському Союзі немає красунь і ніхто не вибирає „Місс ССРСР“, як це водиться в західньому світі“.

Та насправді, справа не в „Місс ССРСР“. Горе не в тому, що такого звичаю не прийнято в цій країні, що сторінки советських журналів не прикрашені намальованими красунями...

І американським жінкам було б напевно цікаво знати, в чому причина такого стану речей, чого в цій країні, з такими безмежними природними багатствами, населення вже понад

35 років живе постійно в примітивних умовах, матеріяльних недостатках, а населення України пережило два великі голоди. Однак про ці факти мало інформується американських жінок на сторінках їхніх журналів.

А головна причина всього полягає в самому існуванні більшовицької „тюрми народів“. Причина в тому, що країною керує, штучно утримувана при владі, горстка сатрапів, які за допомогою поліційного режиму, свідомо тримають своїх громадян у злиднях, а коштом їхнього добробуту намагаються здійснювати свої імперіалістичні цілі.

Марія Логуш

(Кінець буде)

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Незнані харчеві складники

Було б дуже побажаним, коли б Ви могли запізнати (і то якнайскорше) загал новоприбулих жінок із незнаними в Європі овочами й городинами та іншими сирівцями, а також з усякими морськими тваринами, яких не було в старому краю.

Галя Чехут, Омага, Небр.

Ми старались уже подавати приписи на приладження баклажанів і гарбузів, що їх у деяких частинах України зовсім не знають. Також морським риbam присвятила Наталя Костецька окрему статтю. Та у недалекому сезоні городини поширимо наші приписи й на інші продукти, як також на морську рибу. — Ред.

ВИКЛИК НА СПЛАТУ ДОМУ ЦЕНТРАЛІ

На внесення пані Патра на місячних сходинах 5 Відділу СУА в дні 20. лютого ц. р. рішено дати на сплатення Дому Централі \$25.00 і викликати другі Відділи піти за цим добрим прикладом. Внесок поперла пані Мацержак. Рішення пройшло одноголосно.

При мікроскопі

70-ліття жіночого руху заставило нас розглянутись і призадуматись над нашими здобутками. Ідучи крок у крок із жіноцтвом заходу, ми в дечому дорівняли, а в іншому й перевищили осяги жінок інших народів. От хоч би у ділянці науки. В останніх десятиліттях виросли серед нас поважні сили, що мають своє ім'я в наукових кругах заходу.

Одна із них живе тепер серед нас. Це д-р Любов Зофійовська, ботанік-цитолог, що провадить наукові дослідження при Пенсильванському Університеті. Там, у чепурних будинках університету міститься її лабораторія. Цікаво нам глянути в оте „царство мікроскопів“. Як живе й працює наша вчена в американському світі?

Любов Данилівна привітно всміхається. Це мала, тендітна жінка, що її при зустрічі в трамваю, чи на вулиці напевне не помітите. А з її молодого ще обличчя в вінку золотаво-попелястого волосся дивляться на вас проникливо сірі очі. І в її напричуд малих руках оті мікроскопи й препарати „оживають“.

Прохаю вибачення, що буду ставити страшенне недоречні питання. Бо ж навіть слова „цитолог“ не розумію. А мені хочеться якомога багато довідатись про її роботу.

— Цитологія — це наука про клітини. Бо ж знаєте напевне, що кожен організм складається з клітин. Їх функції вивчає не тільки цитологія, а й споріднені науки — ембріологія, фізіологія. І в своїй праці я порушуюсь у цих трьох ділянках науки. Правда, властивою моєю спеціальністю є таки цитологія.

Мій погляд упав знову на лиску мікроскопи, уставлені рядом. А затримався на розквітлому гіякенті, що видавав легкий запах.

— Це в мене часті гості, — каже Любов Данилівна. — Їх приносять мені з університетської оранжерії для дослідів.

Раз-у-раз потребую квіткового пилку...

Тоді й питаюсь про теперішню дослідну працю. Д-р Любов Зофійовська недавно тому прочитала доповідь на науковій сесії Наукового Т-ва ім. Т. Шевченка.

— Темою моєї доповіді був вплив ядра на утворення целюльозних оболонок рослин. Я взяла за підставу давніші свої дослідження. А тепер у мене багато розпочатих праць. Тем мені ніколи не бракує, бо з одної праці народжуються другі. І я відкладаю їх до часу, коли зможу зробити дослідження над ними.

Чи й як думає вона їх друкувати?

— Деякі з них вийдуть у журналах НТШ і УВАН англійською мовою. А далі мої праці друкуватимуться в чужих наукових журналах, де саме призначать їх Пенсильванський Університет.

Любов Данилівна відкриває згорток у своєму бюрку і показує свої наукові праці. Це відбитки з наукових журналів, що їх звичайно дістає автор для свого вжитку. Переважно невеличкі статті українською мовою і при них звичайно чужомовне резюме, бо ж вони призначені для цитологів світу. А їх неба-

гато. Спеціалістів-цитологів світового значення всього кільканадцять. І вона до них належить. Бо в чужих журналах, що ось тут збережені, всюди зустрічаю її прізвище. На ній покликається у журналі „Planta“ відомий ембріолог Шнарф, її працю реферує „Botanisches Zentralblatt“ із 1936 р.

Розпитую ще про спонуки, що довели її до тієї наукової галузі.

— Я завжди любила рослини. Це й спонукало мене студіювати ботаніку. А чому саме я вибрала цитологію? Це вважалась найтруднішою частиною ботаніки, а мене завжди манило те, що трудне й важко доступне. В часі студій виявилось, що в мене є дані для прецизійної техніки такої роботи. Що далі, то більш полюбила я її.

Шлях від студентки природничого факультету до доцентки Київського Університету не такий гладкий. Та про його труднощі Любов Данилівна не говорить. Її ж завжди манило те, „що трудне й важко доступне“. А тепер, на вершівках своїх осягів, вона увійшла в чуже наукове середовище і знаходить у ньому признание й пошану.

— Англійську наукову мову я добре опанувала, — каже

д-р Любов Зофійовська у своїй лабораторії

НОВІ ВИДАННЯ

Ольга Мак: **3 часів Єжовщини**. Спогади. Мюнхен 1954. Українське Видавництво. 3 передмовою авторки. Ст. 310. Ціна 2 дол.

Ольга Мак уже знайома нашим читачкам. У 1953 р. помістили ми її нарис „Земля плаче“, присвячений спогадам голодового 1933 року. Міцними зарисами змальовані постаті голодуючих селян, що чують „плач землі“ крізь свою власну життєву трагедію.

У книжці „3 часів Єжовщини“ авторка так змальовала підсовітську дійсність. Та темою книжки є переслідування її власної родини в часи Єжовщини. Факт нагляду, арешту, тюремного слідства й процесу її чоловіка майстерно схоплені і подані. Із окремих переслухань, ревізій та розправи читач пізнає судову систему ССРСР, що являється бездушною формою, позбавленою якогонебудь змісту. Родина засудженого, у тому часі переходить нечувані митарства. І в цій боротьбі одиниці за існування в УСССР лежить найбільша вартість цієї книжки.

По появі її виринула думка, чи не варто було б переложити її на якусь чужу мову. І справді

Любов Данилівна. — Я ж тепер свої праці працю пишу англійською мовою. Та не було змоги й часу засвоїти досконало розговірну мову, у тому всьому, що мені довелося пережити в ЗДА.

Так, Любов Данилівна втратила недавно тому свого дружину, з яким ділила долю й не долю еміграції. Цей важкий удар долі залишив її самотньою. Та в неї залишилася улюблена праця, що манить усе новими досліддами. І перед моїми очима встають рисунки менших і більших клітинок, що побільшені у тисячне, приложені до її праць. Якийсь дивний, нам незваний світ! А в його невідомих процесах так легко порушується оця маленька, тендітна жінка. Українська учена! **Л. Бура**

— вона доповнила б існуючі вже переклади книжок Підгайного і Приходька. Бо подає в добрій літературній формі переслідування іншого порядку — легальну оборону в'язня, інтервенції його родини та труднощі його по виході на волю. Ця книжка допомогла б краще зрозуміти підсовітську дійсність.

У кінцевій розмові двох дієвих осіб містяться підсумки. Вони кидають світло на душевний стан людини, що так важко бореться з дійсністю. „Більшість не тільки не заламалася, а загартувалася в тяжкому іспиті“, — каже Федір. Він гордий на свій народ, що в цьому режимі доказав свою силу і витримав найбільшу пробу. **Л. Б.**

ПОХІД НАШОЇ ПИСАНКИ

У листопаді 1954 відбулась у Лондоні перша виставка українського мистецтва у Великій Британії. Поміж ділянками народного мистецтва найбільший подив викликували писанки. „Британці були більш, ніж у будьчому іншому, зацікавлені писанками“, — пише С. К. Гіффі, в „Українській Думці“, даючи оцінку цій виставі. „Речі досконалої краси самі в собі. Деякі взори і символи на них: сонце і зорі, спіралі, галузка яблуні, рибальська сітка і хребет риби — походять з праісторичної середземноморської культури“.

Писанки, що були виставлені в Лондоні, вийшли з рук Марії Гаврих і Галі Гаврих-Кузьмінської, матері й дочки, що належать до кращих писанчарок Філадельфії. Писанки Марії Гаврих дістали на конкурсі писанок у 1952 р. першу нагороду. Опираючись на стародавніх зразках Жовківщини, вона дуже вірно віддає тип писанки північної Галичини.

Оце враження підтвердив згаданий вгорі С. К. Гіффі в окремому листі до сина Марії Гаврих у Лондоні. „Ваші писанки здобули найбільше подиву у британських відвідувачів виставки у порівнянні до інших експонатів. Вони доскона-

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Наша писанка серед чужинців

Одна моя приятелька, вчителька американської середньої школи, дала мені пораду, яка дуже мене застановила. Їй дуже подобаються наші писанки, бо таких другі народи не мають. І тому радить не поширювати цього вміння поміж неукраїнками. „Не вчіть цього мистецтва нікого крім українців, бо це ваше рідне мистецтво. Коли показуватимете його всім, вас окрадуть із нього, як обкрали з інших ваших мистецьких цінностей“.

Правду сказала ця моя приятелька. Із нашого цінного обряду ми зробили „бізнес“. У давнину це був наш скарб, що переходив із роду в рід. Сьогодні пишуть про писанку часописи, говорять через радіо, показують на телевізії. Її виробляють не для якоїсь народної чи церковної цілі, а просто заробляють писанням її на свої потреби.

К. Качмарова, Ст. Пол. Мін.

У давнину народи жили більш відокремлено від себе і менше про себе знали. Тому й наша писанка була менш відома. Тепер кожен нарід старається відкрити свої духові й мистецькі скарби другим, щоб сказати якнайбільше про себе. Отже нам нема чого боятися, що чужинки вкрадуть нам оце наше вміння. Нам треба радше дбати, щоб воно удосконалювалось та проходило у світ завжди під своєю властивою назвою.

А що писанчарки стараються писанням писанок заробляти, того не можете ставити їм у вину. І в рідному краю були вправні писанчарки в кожному селі, що таким способом заробкували.

— Ред.

лі у своєму роді. Наскільки мені відомо — ніюдин інший нарід не витворив щось такого в ділянці Великодніх обрядових подарунків, що дорівнювало б їм у красі, старовинності, та ніжності й досконалості виконання“.

У квітні ц. ф. передбачувалась більша виставка в галеріях Рейлів у Лондоні.

Із праці наших Відділів

Великодній Базар

Про таку імпрезу мало хто чув у Рідному Краю. А тут вона ввійшла у звичай і є дуже популярна. Це й не диво! Передсвяточна доба — це час радісних приготувань. Хоч ще панує строгий піст, проте вже готуємось зустріти Воскресення Христове. Хочемо обдарувати своїх близьких писанками, хочемо відновити хату і придбати святочне печиво. Як же не влаштувати святочного Базару?

Великодні Базари стають також засобом пропаганди. Їх дуже радо відвідують американські чи канадійські жінки, щоб пізнати наші вироби. Наші писанки й наше печиво уже відомі!

Як зразок такої імпрези може послужити Великодній Базар 24 Відділу СУА у Елизабет, Н. Дж. Членки готувались до нього заздалегідь. Господарська референтка п. Марія Полевчак з іншими урядничками підготували багато дрібничок, що могли подобатись гостям, а зокрема дітям, що приходили з батьками. Та головний натиск покладено на Великодне печиво. Пішли в рух старі, випробувані приписи — не даром же всі довголітні господині!

По середині Великоднього стола пишалась велика паска, яку спекла п. Параска Магдич. Така старосвітська, як її колись святили на Воскресній Утрени у її рідному селі Псарах, Рогатинського повіту. Барвінком прикрасили її, як до свячення. А авторка її радо давала інфор-

Великодня паска, яку спекла п. Параска Магдич із с. Псарів, пов. Рогатин

На Великодньому Базарі в Елизабеті членка СУА показувала, як пишуться писанки. Зліва: пп. Марія Полевчак, Марія Процак, голова 24 Відділу СУА і писанчарка п. Кінашук.

мації, хоч відомо, що тайни доброго тіста не можна так скоро збагнути.

Та найбільшою приманою Базару були писанки. Їх написали найкращі писанчарки з Елизабет і околиці. Розложені в мисочках і кошиках, манили око своїми красками й узорами. Кожен міг вибрати собі відповідну до смаку й уподобання.

А щоб кожен побачив, як постають оті мальовані дива, то тут же засіла при столику писанчарка з Елизабет, п. Кінашук, і на очах усіх їх писала. Під її руками вправно покривалась поверхня яйця різними кривульками, тут же падала в розпущену фарбу і зазизалась щораз більше у віск. А зкінці із цього воску вилущувалось диво, що врадувало всіх. Не так воно просто, як здається!

І в висліді звідомлення з Великоднього Базару „Дочок України“ появилось у місцевій американській газеті. Описано докладно показ писання писанок і святочне печиво, а враз із тим подано інформацію про 24 Відділ СУА та його діяння. Все це прикрашене кількома світлинами, які тут подіємо. Навіть припис п. Магдич на українську паску був переложений для американських читачок.

Із такого звідомлення звичайно впливають даліші взаємини. Відділом СУА починають цікавитись американські жіночі організації, а з показом писання писанок запрошують на телевізю. А на другий рік уже ранньою весною запитують телефоном голову Управи: Коли цього року Ваш Великодній Базар? **Пресова референтка**

Посмертна згадка

Нью Йорк, Н. Й.

Перші два місяці 1955 року позначилися глибоким смутком у Т-ві „Жіноча Поміч“, 3 Відд. ССА в Нью Йорку. Впродовж цих двох місяців наш Відділ стратив три членки, яких втрату відчували ми всі дуже болюче.

Меланія Любянецька була нашою членкою 25 років. Усе тиха, скромна, а в обов'язках солідна. Відійшла від нас дня 1. січня 1955 р.

Стефанія Ковбаснюк, одна з активніших жінок у нашому Відділі, упокоїлась 31. січня 1955 р. Їй присвячуємо окрему згадку.

Антоніна Кавецька вступила до Відділу в 1928 році і від того часу брала живу участь у житті нашого товариства. Упокоїлась 15. лютого 1955 р. Покійна, хоч не мешкала в Нью Йорку, приїжджала час-до-часу на збори і все старалася бути в контактi з нашими членками.

Всі три наші членки оставили гарну пам'ять по собі, а доказом того була численна участь членок у їх похороні.

Вічна Їм Пам'ять!

Дня 31. січня у місцевому шпиталі св. Кляри по короткій, але важкій недужі померла членка 1 і 3 Відділів ССА

СТЕФАНІЯ КОВБАСНЮК

Вістка про її несподівану смерть вразила глибоко членок тих Відділів, до яких вона довгі літа належала.

Стефанія Ковбаснюк, родом Старжинська, походила зі Старого Самбора. Середню освіту покінчила у Станиславові і там якийсь час учителювала. До Америки прибула в 1914 р. і тут з початку вчителювала, а потім працювала в редакції „Народньої Волі“. Потім спільно зі своїм чоловіком діяла у власному нотаріальному бюро, яке тепер ведуть одинока її дочка з зятем, Віра й Антін Шумейки.

До Союзу Українок Америки

вступила від початку його заснування. Була завжди активною членкою. Працювала, як секретарка Гол. Управи, у 3 Відділі була головою, а в 1 Відділі урядничкою. В останньому часі у 1 Відділі була членом контрольної комісії і здавала звіт на заг. зборах Відділу дня 15. січня та прохала, щоб її звільнити на дальше від цього обов'язку, бо хворіє й боїться, що не зможе виповнити всіх обов'язків як слід.

Такою обов'язковою членкою була Стефанія Ковбаснюк. Тому не диво, що велике число громадянства, а між тим Союзянок провело її в останню дорогу. У похоронному заведенні Петра Яреми впродовж трьох днів відправлялись панахиди з православної церкви св. Володимира, до якої покійна належала. Отець Весоловський прощав її як парафіянку, отець Чикалюк, як матір і громадянку. Від Союзу Українок Америки промовляла містогорова Гол. Управи і голова 1 Відділу Катерина Пелешок. У своїй промові вона з сумом вказала на те, що відходить від нас навіки ревна працівниця. Її тіло буде похоронене, але її діла зостануться живими між нами, бо вона не жила лиш для себе і своєї родини, але й для суспільства. У ССА залишилась пам'ять про її діла, пожертви і ті незчисленні години засідань записані у протоколах. Як доказ пошани за 30 літ її співпраці Союзянки прийшли зложити подяку своєю молитвою. Вони вірять, що ті молитви долучаться до її добрих діл та промостять їй дорогу до Бога. За прикладом бесідниці зігнули коліна до молитви не лиш присутні Союзянки, а й велике число людей, що зі сльозами в очах молились за її душу.

Щілий час коло домовини стояло два прапори. У головах американський, що представляв ту землю, де вона жила й працювала, а тепер приймає її у своє нутро. А в ногах синьожовтий прапор Союзу Українок, трохи похилений на знак, що прощає свою дочку, яка ціле життя виявляла любов до

нього та працювала на його честь і славу. Доказом того була відзнака ССА на її грудях. При домовині лежали вінки від 1 і 3 Відділів ССА.

Дня 3. лютого відбувся похорон. По відправленні панахиди членки ССА пп. Дерех і Харамбура з прапорами в руках провели домовину до похоронного веза. Потім відбулась Служба Божа в церкві св. Володимира, в якій багато Союзянок взяло участь. Управи обох Відділів віддаючи останню прислугу Покійній, поїхали на цвинтар, де вона спочила поруч свого чоловіка. Там на прощання кожна Союзянка кинула червону квітку, зрошену сльозами й прошептала: Спи спокійно, дорога Союзяно, а земля, в якій ти спочила, нехай Тобі буде легкою! Катерина Пелешок

СПРОСТУВАННЯ

У своєму дописі „Замішання згори“ в „Листах до Приятелів“ ч. 2 п. Дарія Кузик, голова Матірнього Союзу Українок у Трентоні, висказує своє невдоволення сприводу того, що збірку на залишенців, яку провів Об'єднаний Комітет Жіночих Організацій у Трентоні, приписано 11 Відділові Союзу Українок Америки. Стверджуємо оцим, що у нашому звідомленні до ЗУАД Комітету ми подали точно склад установ, що співпрацювали при збірці і тому за таке заповідання жертводавців не відповідаємо.

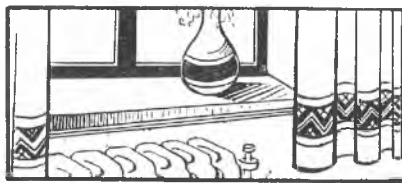
Ірина Бованко, голова
Ніна Самокішин, секр.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У звіті з загальних зборів 22 Відділу у Шикаго через недогляд пропущено, що в склад управи на 1955 р. увійшла дуже активна членка п. Уляна Терлецька, як містогорова Відділу.

Дарія Бурштинська
прес. реф.

42 приписи м'ясних страв знайдете у книжечці Н. Костецької „М'ясива“. Коштує 60¢, з пересилкою 70¢.

У НАШІЙ ХАТІ

Великодній стіл

Наприкінці Великого тижня кожна господиня огортає втома. Від невпинного руху, від посту, від недоспаних ночей стає темно в очах. Та все це нараз проходить, коли треба накрити Великодній стіл.

Скільки тут спогадів, скільки радості! Колись молодою дівчиною шукала за барвінком і першими весняними квітками, щоб прикрасити його. І під проводом матері уклала дбайливо кожную тарілку, щоб усе чепурно виглядало. А й тепер треба привчити того вміня донечку, щоб вона відчула вагу цього Великоднього стола.

Найкраще накрити стіл ще в суботу звечора. Вибираємо свій найкращий обрус, коли можливо — вишиваний. А коли такого в нас ще немає, тоді стелимо поверх білого — вишивану доріжку чи настільник. Укладаємо накриття — плитку тарілку, середню і малу та ножі й вилки поруч. Склянка, келих, ложечка, серветка доповнить це. Для прикраси — гілку барвінку або базьки, а хто хоче особливо вродливо, покладе писанку.

Центральним місцем Великоднього стола є паска. Її можна обвести зеленим барвінком або обложити писанками — до вподоби. Прикрасою стола є також квіти. Китиця нарцисів, тюльпанів, чи базьок надасть йому весняного вигляду. Вистерігаймося пишних рож, що є ознакою літа!

В основному наш Великодній стіл закінчений. Так він повинен виглядати в нас всі три святі дні. Щоб кожен, що сідає за нього, відчув його особливість.

Мінятимуть тільки страви.

Перший Великодній сніданок — байдуже чи споживаємо його вже в суботу ввечері чи в неділю вранці — матиме свій устійнений порядок. Шинка, ковбаса, телятина, студенець, городинна салатка, бурячки з борщом у чашках, солодке печиво і кава або чай.

Все це можна приготувати напередодні. Тільки городинну салатку зладити в останній хвилині та заварити напійки. Укла-

даючи страви на полумиску, прикрасити їх гілочками петрушки чи іншої зеленини. Цим також відмічуємо їх особливість.

Так подана Великодня гостина глибоко западе в пам'ять наших дітей. Зовнішнім своїм виглядом вона відмітить вродливий момент у нашій родині. І залишить їм на все життя оту радість приготувань, що її пам'ятаємо з нашої молодості.

Зірка

Квіти на вікнах і балконах

Під час літньої пори дуже гарною окрасою наших домів є квіти перед вікнами і на балконах. Та декорація дуже розвинена в Західній Європі і в США, натомість не зустрічав я її в Росії. Вміло посаджені й дібрані квіти надають цілому домові гарного, зовнішнього вигляду, а його мешканці, виглядаючи через вікно, мають квітник у мініатюрі. Діти привикають любити красу і милуватись природою.

Полиці перед вікнами мусять бути так уставлені, щоб вода, якою підливаємо, не стікала на стіни дому, ані не капала на вулицю. Найкраще завісити перед вікнами дерев'яні скриньки, які можуть служити на вазонки з квітами або щоб наповнити їх землею і просто висадити квіти. Скриньки приводимо весною до порядку і малюємо їх зелено. Землю до них даємо добру городову. На сам спід даємо верству 1½—2 інчі торфу (peat moss), який магазинує вогкість. Звичайно такі скриньки на сонці розсихаються і лишня вода все має відплив.

До посадки в скриньках перед вікнами, що виставлені на сонце, надаються в першій мірі пеларгонії (геранії), а також звисаючі петунії, вербени і любелії. Можна висадити пеларгонії і петунії разом, добираючи відповідні краски. Гарний ефект дають також карлові чорнобривці (tagetes). На затінені місця висаджуємо просто ростучі і звисаючі фуксії, а також бегонії і аспарагус. Дуже треба вважати, щоб посадити рослину відповідно до її вимагання сонця і почви. Засаджуємо щойно з початком теплої пори, пам'ятаючи, що може бути приморозок. Саджениці купуємо в городничих заведеннях. Землі в скриньках мусять бути на 1 інч нижче, щоб вода, якою поливаємо, могла задержатися й поволі всякати.

Літом мусять пам'ятати, що квіти в скриньках потребують уважного підливання і без води ніколи як слід не будуть розвиватись.

Роман Коцик

ЗИРК У ТУТЕШНЮ КУХНЮ

Із близькими Великодніми святами подаємо припис американо-кухні, що може придатись нашим заклопотаним господарям. Приладження шинки випрацьовують тут дуже дбайливо і нам варто перейняти один із цих способів.

Печена шинка

Потрібно:

10-12 фунтова шинка

1 горнятко брунатного цукру
пригорща гвоздиків

1 пушка ананасу або 2 помаранчі

Вичистити шинку старанно твердою щіточкою. Вложити до відкритої посудини товстою частиною до гори. Пекти у легкій печі на 300°. 10—12 фунтова шинка повинна пектись по 25 хвилин на фунт ваги, а більша лиш по 20 хвилин на фунт. Коли ж наша шинка мала, або тільки половина її, тоді вимагає 30-хвилинного печення на один фунт ваги.

Коли вже печення добігає до кінця, тоді 45 хвилин перед кінцем треба виїняти шинку, зрізати шкірку, а товщ на верху покраяти в широку клітку. У кути кожної клітки повтикати гвоздики. Цілу поверхню натерти масою з брунатного цукру, яку приладимо так: Брунатний цукор звозчити товщом з-під шинки і розтерти до густоти тіста. Розвести його можемо по шинці. Можна теж покрити цілу шинку зверху по масі кружальцями ананасу, які купуємо в пушках, або свіжої помаранчі. Прикріплюємо кружальця зубочисткою. Так справлену шинку вставляємо назад до печі і допікаємо. Винний сік овочів і брунатний цукор враз із гвоздиками додає шинці дуже ніжного запаху.

ВЕЧІР ОКСАН

З нагоди 25-ліття творчості Оксани Лятуринської влаштували прихильниці її таланту, Оксани з Твін-Сіті, вечір у її честь. Музично-вокальну програму виповнили самі Оксани чи пак „артисти-самозванці“, як вони себе дотепно прозвали.

КОМПЛЕТИ

Кожний рік приносить щось нового в жіночому вбранні. Я не маю тут на думці звичних модних новинок — форми капелюха, довжини спідниці чи кольору матеріялу. А справді велику новину, яка вносить щось помітне в жіночу моду. Такою є цієї весни комплети.

Коли застанемось над купом костюму чи плаща — стріне нас радісна несподіванка. До костюмового жакету знайдемо в продажі не лиш спідницю, але й відповідну сукню, до плаща підбирають зараз же відповідну спідницю. Часом вони з того самого матеріялу. Але здебільшого тканини різні, а тільки в зібавленні підходять до себе. Тут можна дати волю різним комбінаціям. Наприклад, плащ чи костюм підшиті тим же матеріялом, що й сукня чи блузка. Або — спідниця з того ж матеріялу, що й плащ, зате жакет до неї контрастний.

Звісно — такі комплети дорожчі, як звичайні плащі чи костюми. Але в сумі вони оплачуються. Бо дають різні можливості змін. Поодинокі частини комплекту можна носити окремо, лучити їх із нашими частинами одягу, докупити до них знов щось нового. І все буде нова відміна, якої так прагне кожна дбайлива за свій вигляд жінка.

У кольорах ці комплети вагаються між відтінками піскового й сірого. Та трапляються й дуже живі відміни. Небесна

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО МОЛІ!

Весна — це час, коли починають розпліджуватись моли. Вони залюбки вишукують собі для того вовняні речі й піря, але коли того бракує, то не хештують і іншим підложжям. Тому треба вже заздалегідь прийняти міри проти них.

Отже перш усього переглянути й потріпати всі вовняні речі. Що можна перепрати в миляних платках, то зробити якнайскорше. Молі люблять усякі забружені, чи затовщені місця. Решту дати до сухого чищення. Коли все вже чисте, тоді забезпечити на літо.

Для забезпечення найкраще служать плястиківі торби, або паперові просякнуті протимольним препаратом. Такі торби щільно замикаються. Добре вложити до них ще кілька протимольних кульок, які можна дістати в кожній дрогерії.

ІЗ МИСТЕЦЬКИХ ВИСТАВ

У лютому відбулось у Літ.-Мист. Клубі в Нью Йорку перша виставка праць студентів вищих мистецьких шкіл Нью Йорку. Свої праці виставили Л. Кукрицька і А. Оленська.

Мистецька Студія у Філадельфії влаштувала у січні виставку праць талановитої 14-літньої учениці Христини Зелінської.

блакить чергується з маковою краскою на молодих жіночих постатях. Та все це тільки підкреслює різноманітність піскових і сірих плащів і костюмів.

„По днях страждань і гроз
Побідником із гробу встав Христос“

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ГОСПОДНЬОГО

ГОЛОВНИЙ УПРАВІ

**І ЧЛЕНКАМ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
ТА ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ ГРОМАДЯНСТВУ**

бажають

„ДОЧКИ УКРАЇНИ“, 42 ВІДДІЛ СУА У ФІЛАДЕЛФІ

За Управу:

Анна Бойко,
голова

Зиновія Левицька,
секретарка

Анна Мишишин,
касієрка

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Цими словами провід Світової Федерації Українських Жіночих Організацій вітає з нагоди радісних днів Воскресення Христового всі об'єднані в СФУЖО жіночі центральні, враз з їхніми членками.

Вітаємо теж і пересилаємо побажання щасливих і веселих свят усім нашим співробітницям, прихильницям, як і всьому українському жіноцтву й громадянству, що йому судилося жити й працювати для добра українського народу та всього віруючого в Бога світу поза межами України.

Водночас пересилаємо теж радісне „Христос Воскрес!“ від усього організованого в СФУЖО жіноцтва дорогим нашим сестрам, як і всьому многострадальному, але непоборному українському народові на рідних землях.

Нехай усім нам Господь наш, Ісус Христос пошле в серця Великодню радість святого Свого Воскресення й допоможе найближчий другий Великдень святкувати в мирі й щастю у вільній від ворога самостійній Україні!

Олена Кисілевська
голова СФУЖО

Свято Княгині Ольги

Від ряду літ українські жіночі організації відзначають свято княгині Ольги. Цього року воно повинно бути більш величаве, бо минає саме тисяча літ, як княгиня Ольга прийняла християнство. Є це незвичайно важна подія в житті українського народу, яка наповняє гордістю українське жіноцтво. Бо ж це жіноча володарка принесла світлу віру Христову на українську землю.

В зв'язку з цими роковинами йде цілий ряд моментів, які слід відзначити.

Княгиня Ольга — це без сумніву найбільш світла жіноча постать в нашій історії. Ми можемо бути горді, що в X столітті, коли в деяких країнах західної

Європи панували ще напів-поганські традиції, а на сході від України жінки жили чевільничим життям, на Україні рядить жінка — княгиня Ольга. Вона рядить як самостійна княгиня і як мати-регента свого сина, що цілий час у походах. Її адміністративні і дипломатичні спосібності ставлять її дуже високо. Своєю рішучістю вона важиться на великий історичний крок — прийняття християнської віри і підготовляє далі це діло серед народу, яке доконав її внук Володимир Великий — хрищення Русі-України.

Княгиня Ольга зачинає цілий ряд світлих постатей жінок в історії України, який вказує на

високе становище української жінки в суспільстві і державі. Остаточним успіхом того змагання в новітніх часах це, без сумніву, зрівняння жінки в громадських і політичних правах в Українській Народній Республіці в 1917 р. В українському парламенті — в Українській Центральній Раді засідає одинадцять жінок, а в Національній Раді ЗУНР — дві жінки: входять вони в склад парламенту силою свого громадського авторитету. Тому слід і нам, українським жіночим організаціям, черпати певні висновки з тих історичних фактів. Ми повинні бути горді і вірити в велике наше завдання серед українського суспільства і шанувати нашу працю та працю наших жіночих організацій. Українська жінка по своїй історичній традиції та по виявах своєї громадської праці є вповні спосібною творчою одиницею в українській родині, суспільстві і державі. Тому слід нам, жіночим організаціям, відзначити цього року величаво свято княгині Ольги і одночасно з тим піднести віру в наші власні сили, в доцільність і важність наших жіночих організацій, як вияву нашої самостійної думки. З нагоди тих свят слід теж відмітити важність нашої виховної ролі, як державно-творчого чинника в нашій родині, в нашому громадському житті. Нам слід також замаркувати і своє становище серед громадянства, що маючи за собою таку історичну традицію, а в новітньому — 71-й рік нашої організованої праці ми вповні свідомі нашої цілі, наших завдань і нашої відповідальності.

Відчуваючи нашу відповідальність, ми повинні нашою систематичною працею постій-

Український Музей в Едмонтоні

Рішенням V. Епархіяльного Зізду Ліги Українських Католиків Жінок в Едмонтоні, у грудні 1952 року, постановлено взятися до великого діла створення Музею української старовини в Едмонтоні, на те, щоб цінні останки наших культурних надбань заховати та зібрати в один осередок. В тій цілі створено при ЛУКЖ Мистецьку Секцію у такому складі: пп. Анна Прийма, голова, Ірина Буцманюк, Ольга Федак і Марія Мотюк, члени.

Знаємо, що на наших землях лютий ворог старався і старається всіма способами затерти і знищити все те, що свідчить про високу українську культуру та є її доказом. Тому тим скоріше являється потреба зібрати і заховати зразки, які є ще в невеликій кількості в руках наших піонерів та новоприбулих поселенців Канади. Заснування Музею є також конче-не тому, що це найкраще джерело для усвідомлення молоді. Музей — це знаменитий виховний чинник.

По кількох нарадах управи „Мистецької Секції“ при співучасті голов і Епархіяльного Асистента намічено відповідний план діяння. Перш усього розіслано обіжники і заклики до Відділів ЛУКЖ і до парохій з проханням точної співпраці. Далше виголошено реферати на цю тему і поміщено низку доповідей в „Українських Вістях“ і „Католицькій Акції“. Треба було наше громадянство

но зміцнювати свої ряди, поглиблювати нашу громадську працю та підготовляти жінку до її важних завдань в українським суспільстві. Цьогорічне відзначення свята княгині Ольги нехай зміцнить наші сили, піднесе значення нашої праці та піднесе нашу відповідальність.

Управа СФУЖО відмічує ці роковини, як велику подію й припоручає усім жіночим організаціям її гідно відзначити.

поінформувати, яка ціль творення Музею, чим і як воно повинно до цього причинитись. Докладність, де і як мають бути зібрані і надіслані експонати. У висліді багато людей зголосилося і зголошується далше з різними речами. До вишукування і збирання експонатів, використовуємо всі можливі нагоди, а саме: організаційні поїздки, празники, зізди, родинні свята і т. п. На те, щоб заохотити і спопуляризувати ідею творення Музею влаштовано літом 1953 року успішну виставку вишивок, різьби, кераміки і образів на IV. Всеканадійському Конгресі в залі готелю МекДоналд. На видатки членки конгресового комітету влаштували велику збірку по Едмонтоні, яка принесла понад 1.000 дол. в готівці; з цього 200 дол. призначено на Музей. Щоб познайомити ширше громадянство з музеєм, переведено в дні 7. V. 1954 року „чайне прийняття“ з малою виставкою дотепер зібраних музейних експонатів. Двома доцільними рефератами та відповідною гутіркою при чаю, заохочувано присутніх до складання нових речей та до дальшої праці; зібрано в готівці в той день 135 дол. Теж 6. VI. улаштовано збірку під церквами Едмонтону, яка дала суму 157 дол. Загалом дотепер придбано для Музею на його видатки понад 600 доларів. Справу тимчасового приміщення розв'язав Преосвящений Кир Ніль, передаючи одну кімнату на другому поверсі у Єпископській резиденції на розложення речей, у відповідних освітлених скриньках. Експонатів начислюється вже около 150.

Придбано зразки народної ноші жіночої і чоловічої, передусім давні сорочки, вартісні своїм кроєм, стібом, вишивані волічкою або нитками, дома крашеними; мотиви заліщицькі, борщівські, гуцульські і буюковинські й ін. Тканини, верети, полотна, все ручно прядене, ви-

роби зі шкіри, господарське приладдя, зразки кераміки, різьблені гуцульські вироби, намисто, гердани, писанки, вкінці старі церковні книги, ікони, хрести, молитовники та різного роду світлини. Впроваджено спеціальну пропамятну книгу, теж книгу-каталог, де вписуємо якнай докладніші дані, а саме — історію дарованих речей.

Наша українська спільнота розбрилася в останніх десятках років по цілому світі і в кожній родині напевно знаходяться давні речі, часто унікати, музейної вартости, привезені з тяжким трудом зі Старого Краю. Для нас вони дуже дорогі і цінні, однак коли наше місце займуть наші діти, а потім унуки, не все належну пошану знайдуть ті речі; тому що скоріш, то краще віддати їх до спеціально для них призначених місць — Музеїв. Тим способом вони не заваджатимуть нікому, навпаки, уміщені у відповідному місці, принесуть велику користь. Музей має велике виховне значення, є усвідомлюючим чинником народу, доказом його життя і мірилом його культури.

Тому всі більші скупчення українських поселенців давно і тепер прибулих, без огляду на це в якій країні чи частині світу знаходяться, повинні робити збірки музейних речей. Якщо нема змоги творити у себе Музеїв, треба збирати експонати і відсилати їх до більших українських центрів. В цім напрямі слід попровадити відповідну пропаганду і тісну співпрацю. Це дасть нам запоруку, що наша культура не загине, а з нею і наш український нарід.

Оформлення Музею, це не є праця днів, ні місяців, а років. Нам відомо, що даємо фундамент під велику і могутню будівлю. Кожна праця в початках є тяжка, однак перші кличі вже кинені, тепер треба їх лише постійно піддержувати, та продовжувати. Творячи Музей, ми

Жінки — жінкам

Під час побуту містоголови СФУЖО Олени Лотоцької в Лондоні постав Жіночий Координаційний Комітет, що згуртував лондонське жіноцтво. У цьому Комітеті об'єдналися жінки обох віровизнань з різних земель України. У спільній праці бажають вони виказати можливість порозуміння та спільного виступу. На чолі його станула Ольга Гоцька.

Першою імпрезою Коорд. Комітету була академія у 70-ліття жіночого руху в Україні і 70-ліття громадської праці Олени Кисілевської, переведена дня 1. січня 1955. У скромній залі школи св. Івана зібралось лондонське громадянство, переважали чоловіки. Це вперше на терені Лондону жінки дали самостійну імпрезу!

У програмі була доповідь п. М. Шевченко про початки жіночого руху у світі та його перші кроки в Україні. Зокрема про працю жіночого руху, в якому вибилась Олена Кисілевська на провідне місце. У черговій доповіді п. н. „Жінка в літературі“ п. Л. Опципок накреслила постаті Н. Кобринської, У. Кравченко, О. Кобилянської, Л. Українки та О. Теліги, які своїми творами вивели жінку з чотирьох стін власного дому на широкий шлях громадської, політичної, а на-

придбаємо культурні вартості, на яких виховуватиметься нове українське покоління. Ми не повинні на те дозволити, щоб зрачки нашої культури нищилися та пропадали по скринях приватних людей, бо старі речі потребують спеціального фахового догляду. Їх конче треба збирати в один осередок для загального добра. Канада молода країна будучности, хай в її культурні надбання входять теж культурні цінності українського народу; хай не лише праця рук наших піонерів, але й культурна спадщина перейде у будову цієї молодої країни, що гарно розвивається.

Ірина Буцманюк

віль революційної праці. На закінчення першої частини, що була переплітана деклямаціями пп. Гдушко і Блейхер та фортепіановим сольом п. С. Губаржевської, голова К. Комітету відчитала ряд привітів, між ними від гетьманича Данила Скоропадського, містоголови СФУЖО Олени Лотоцької і редакторки „Н. Ж.“ Лідії Бурачинської.

У другій частині програми присутні мали нагоду почути ряд українських та інших пісень у майстерному виконанні п. Д. Лесько при супроводі п. Е. Річмонда. Добір репертуару, голосова диспозиція співачки та дискретний акомпаніамент створили насичену естетичними почуваннями атмосферу, що пірвала аудиторію за собою. Свято 70-ліття дістало тим прегарне завершення.

Перший виступ Коорд. Комітету був вдалий, а це напевне заохотить його основниць до дальшого діяння.

КОМІСІЯ ЗБРАННЯ МАТЕРІАЛІВ ДЛЯ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Редакція ЕУ звернулась до СФУЖО з пропозицією опрацювати український жіночий рух для гаслового видання. У цю ділянку входив би жіночий рух, як такий, та його складові частини, а саме жіночі організації, жіноча преса та видавництва та постаті громадських діячок.

Щоб охопити це завдання в усій ширині, при СФУЖО створилася окрема комісія під головуванням Олени Залізняка. Тому, що жіночий рух пробігав різними шляхами і подекуди бракують друковані матеріяли, притягнуто до комісії представниць різних земель України. Спільним зусиллям їх відомостей і розшуків удасться напевне відтворити повну картину українського жіночого руху.

Комплет журналу „Громадянка“ коштує 1 дол.

НАША МІСТОГОЛОВА В КАНАДІ

Нововибрана містоголова СФУЖО є канадійською уроженкою. Михайлина Войтків походить із містечка Мондері в Алберті. Її батьки прибули туди з Брідського повіту в Галичині й виховали, окрім Михайлини шестеро дітей.

Зростаючи в такому великому гурті молода дівчина набрала вже змалку замилювання до життя в громаді. Закінчивши блискуче середню школу, вона відвідувала в Кемврос вчительську семінарію (нормал скул) і від закінчення її вчителювала до 1936 р. У 1927 р. вийшла заміж за Юрія Войткова, активного громадянина, що був в одній каденції послом до Албертійського союму. Їх щасливе подружжя Господь поблагословив двома дітьми, дочкою і сином.

Все своє життя Михайлина Войтків виявляла зацікавлення організаційним життям. Співала в хорі, брала участь в аматорських виставах, належала до церковних і учительсько-професійних організацій. Коли переїхала до Едмонтону, допомогла зорганізувати Т-во „Добра Воля“, яке створили молоді жінки. Це товариство стало пізніш першим Відділом ЛУК Жінок.

Коли українське католицьке

Із життя наших централей

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК В АНГЛІЇ

Об'єднання Українських Жінок в Англії подало звіт із праці за 1954 р. Хоч Гол. Управа не діяла більшу частину року і звязку поміж поодинокими клітинами не було, проте 10 Гуртків ОУЖ проявило живу діяльність. Це свідчить про здисципліноване членство, що розуміє вагу зорганізованої праці.

Не всі Гуртки подали кількість своїх членок. Але з деяких даних можна вносити, що кількість активних членок вносить від 20 до 30 осіб. Це є гурт середньої величини, що може в кожній громаді виконати поважну роботу. Правда, треба зважити, що наше жіноцтво в Англії молоде і ще не має досвіду в організаційній праці. Тому не можна ставити надто великих домагань, ще й коли воно не мало напрямних із свого осередку.

жіноцтво стало оформлюватись організаційно, тоді Михайлина Войтків увійшла до управи Українських Католицьких Жінок (УКЖ) Алберти і стала провінційальною головою в 1943 р. Потім, коли вирацьовано організаційну схему ЛУКЖ, вона стала головою Едмонтонського екзархату в січні 1949 р. На IV. Всеканадійському Конгресі Українців Католиків, що відбувся в липні 1953 в Едмонтоні, Михайлину Войтків вибрано головою ЛУКЖ Канади.

Михайлина Войтків входить також в інші канадійські організації. Вона є членкою Ради Канадійського Громадянства і належала до Провінційальної Ради Асоціації Консументів. Бере живу участь у зорганізованому українському житті. Впродовж трьох років викладала на літніх курсах УКЮ, мала доповідь у серії „Соціальних Днів“ та зладила огляд п. н. „Українське католицьке жіноцтво про праці“, нарис історії ЛУКЖ західного екзархату, яка вийде незабаром друком.

Більшість гуртків переводили впродовж 1954 р. різні імпрези. Це було Свято Матері, свято в честь княгині Ольги, академія в честь героїнь, свято 70-ліття укр. жін. руху і Свят-Миколаївський вечір для дітей. Є згадка про реферати СФУЖО, які були відчитувані на сходинах. У кількох осередках заходами Гуртків виведено навіть театральні вистави (Брадфорд, Ноттінгем).

Гуртки ОУЖ вітали в себе визначних гостей. І так Гурток у Брадфорді (голова З. Голиш) і в Ноттінгемі (голова А. Садівська) влаштували зустріч української громади з містоголовою СФУЖО Оленою Лотоцькою. Гурток у Брадфорді брав участь у привітанні ген. вікарія о. пралата Ол. Малиновського, а Гурток у Болтоні (голова С. Стецько) в зустрічі архієпископа Кир Івана.

Деяку роботу проведено і в ділянці суспільної опіки. Гурток у Брадфорді опікувався місцевими хворими та вислав 20 ф. для залишенців у Німеччині. Також Гурток у Манчестері (голова О. Бабуняк) подбав про пакунки для залишенців, а Гурток у Сток-он-Трент (голова Л. Голубович) влаштував забаву на користь української школи в Люри. Гурток в Олдгамі (голова В. Купісь) перевів збірку на допомогу українському студентству.

Гуртки служать українській громаді також своїм декоративним умінням. Гурток у Болтоні вишив рушники до української домівки, а Гурток в Олдгамі фелон, обрус і рушники до церкви. Гурток у Манчестері закупив до церкви килим.

Та найбільше уваги й енергії присвятило Об'єднання Укр. Жінок вихованню і збереженню нашої дівчини. В тому напрямку кожен Гурток виявляє власну й корисну ініціативу. Гуртки у Манчестері, Рочдейлі і Аштоні (голова п. Кульчицька) співпрацюють при дитячих садках та суботніх школах. Гурток у Манчестері перевів із дівчима

прогулку до м. Брадфорду. Гуртки у Рочдейлі і Аштоні приготували дітей до дитячої олімпіади в м. Болтоні.

Тут і там бачимо в праці Гуртків ще окремі почини, що впливають із місцевих зацікавлень і потреб. Це є курс крою і шиття у Брадфорді і вишивальний курс у Сток-он-Тренті.

У цілому це звідомлення вказує нам напрямні зацікавлень нашого жіноцтва в Англії. Воно звернене на культ. освітню і виховну ділянку і в цих галузях має вже неабиякі осяги. Коли зважити, що нововибрана Гол. Управа діє шойно від жовтня 1954, то треба сподіватись ще дальшого посилення роботи.

І справді голова ОУЖ Англії А. Сесь подає наприкінці 1954 року такі напрямні:

1. Оживити роботу серед існуючих гуртків, а також осунувати нові клітини в місцях більшого скупчення українців.
2. Активізувати жінок, зацікавивши їх громадською працею.
3. Виховати дітей в українському дусі.
4. Налагодити звязки з ОУЖ в інших країнах.

За три місяці праці зорганізовано два Гуртки в Сток-он-Тренті і Блекборні. Ідуть заходи в справі організування дальших гуртків. Члени Гол. Управи брали участь у заг. зборах Гуртків, закликаючи жіноцтво до активної праці в громаді та звертаючи увагу на важливість рідного виховання. Звязковою з ОУЖ в інших країнах признано п. З. Голиш із Брадфорду.

З НАУКОВОГО СВІТУ

Дня 5. і 6. березня відбулась у Мюнхені наукова конференція Незалежної Асоціації Дослідників під гаслом „Національна політика СССР“. Викладачка високих шкіл О. Сулима виголосила доповідь на тему „Етапи розвитку російського советського імперіалізму та Україна в рр. 1941-55.“

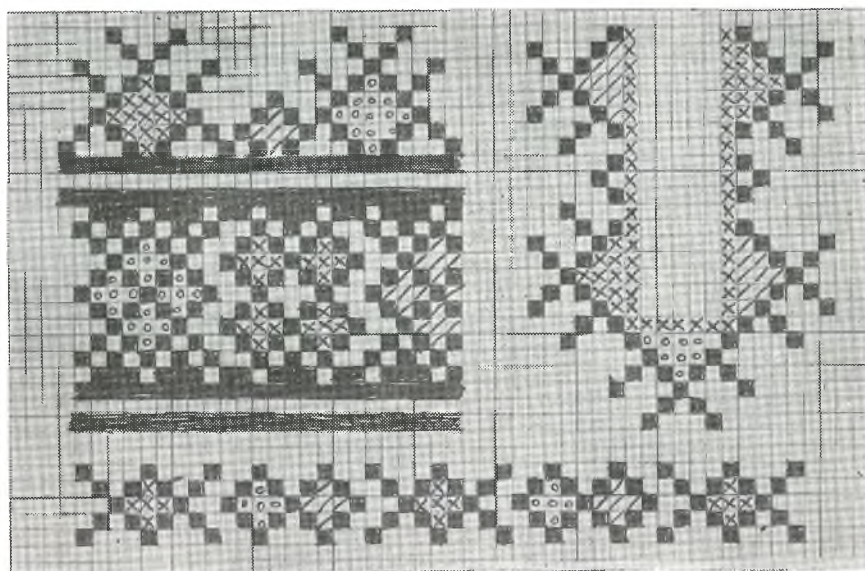
Вишивана блузка

Весною хочемо оновитись якоюсь вишивкою. Найкраще там послужить вишивана блузка, що годиться до костюму та кожної іншої спідниці.

На світлині бачимо батистову блузочку з небагатою, але ефективною вишивкою. Взір уміщений на вставках, на комірі й довкруги лазушки, а також вузькими смужками на переді блузки.

Хрестиковий взір

Скромний хрестиковий взір походить із Гуцульщини. Виконаний у кількох кольорах: чорній, червоній (ч. 321), жовтій (ч. 742) і зеленій (ч. 906).

Юшка зі шпарагів

Потрібно на 4 особи:

- 1 вязка шпарагів
- 1 ложка масла
- 1 жовток
- 4 ложки сметани
- 1 ложка січеної петрушки

Обірати шпараги, пократяти в кусники і зварити в воді, посолити й поцукрувати її. Води виміряти стільки, щоб потім вистачило її на 4 тарілки. Потім виїняти шпараги, вкинути їх до посудини, дати зверху кусник масла (1 ложка) і посипати дрібно посіченою петрушкою. Юшку з-під шпарагів заварити і влити до неї жовток, розколючений із сметаною. Залити тим шпараги і подавати. Коли хто любить густішу юшку, може розколотити зі сметаною ложку картопляної муки і з водою раз заварити.

Теляча печеня з цитриною

Потрібно:

- 4 ф. телятини
- 1 палочка масла (¼ ф.)

Начинка:

- 3 ложки тертої булки
- 1 цитрина
- 1 ложка січеної петрушки

М'ясо на печеню спарити окропом. Через те стинаються м'ясні клітини на поверхні й не випускають соку із нутра. Потім обмити м'ясо в тій самій воді, посолити, покропити цитриною і лишити, нехай полежить около 2 години. Дальше вложити до пательні, зверху приложити кусниками масла і вставити до вигрітої рури на 400°. Цілий час належить поливати часто підливою, що її пустить трохи з себе, щоб згори скоро зарум'янилась. Не обертати. Коли вже рум'яна, тоді можна послабити вогонь до 350°, але все поливати зверху, щоб не висохла. Пекти впродовж 1½ год. Коли вже готова виїняти, тонко покроїти, переложити на-

чинкою і вставити на 5 хвилин до печі. Полити підливою і подавати.

Начинка: засмажити на маслі терту булку, втиснути до того сок із цитрини і вимішати з січеною зеленою петрушкою.

Природний шпінат

Потрібно:

- 1 ф. шпінату
- 1 ложка масла або оливи

Давній спосіб приладження шпінату позбавляв його багато вартостей. Тому подаємо тут найпростіший спосіб приладження цієї здорової городини. Помити листки зварити в дуже малій кількості води, виїняти, полити оливою або стопленим, але не зрумяненим маслом і подати. Коли б шпінат пустив юшку зі себе, відлити її і зужити до підливи, чи до іншої страви.

В такий спосіб приладжують шпінат у Франції, де його багато споживають.

Галицький цвібак

Потрібно:

- 5 жовтків
- ¼ горнятка цукру
- 2 унції мідгалів
- 1 ложка цукру
- 4 білки
- ¼ ф. муки
- шкірка з пів цитрини
- 1 ложочка топленого масла

Пократяти в пасочки мідгали, змішати з ложкою цукру, дати до ринки й прирум'янити. Втирати жовтка з цукром аж збіліють, додати шкірку з пів цитрини, всипати мідгали і вимішати з тугим шумом із чотирьох білків. Досипати потрохи муку і вложити до довгої, вузької форми, яку ми вимастили топленим маслом і висипали мукою. Пекти в легко гарячій печі на 350 ст. 3/4 години. Коли готовий, викинути зараз із форми, а на другий день уживати.

Тортик карльсбадський

Потрібно на коржі:

- 6 жовтків
- 6 ложок цукру
- 4 ложки муки
- 6 білків

На начинку:

- 3 жовтки
- 4 ложки сметанки
- 2 ложки цукру
- 3 таблички чеколядн
- ¼ горнятка масла

На склицію:

- 4 ложки цукру-мучки
- дрібка масла
- 2 ложки руму

Втерти на білу масу жовтка з цукром, додавати по трохи муку і шум із білків і вимішувати. Вимасти три тортівниці і вложити дно білим папером, також помашеним. Поділити масу на три частини і спекти, по можності рівночасно, три коржі на 350°.

Начинка: Розбити колотушкою жовтка, сметану і цукор, додати ванілії і поставити в посудину в кипячу воду на кухні, вбиваючи аж згусне. Вимішати з кремом терту на терці чеколяду і масло, яке розпуститься в гарячому кремі. Коли вистигне, наложити на коржі і поставити в холодному місці. На другий день подавати.

Склиця: втерти цукор із ложкою кипячої води і дрібкою масла. Додати дві ложки руму і розвести склицію по торті.

Чеколядовий мазурок

Потрібно на крихкий спід:

- 1 горнятка масла
- 2 горнятка муки
- ½ горнятка цукру
- 1 жовток

На чеколядову масу:

- 4 яйця
- 1 горнятка цукру
- ½ ф. тертої чеколядн
- 1 ложка муки
- ¼ ф. мідгалів

Перетерти масло з мукою, додати цукор і замісити це жовтком. Коли б було потрібно ще рідини, додати трохи сметанки. Спекти крихкий корж на 350°. Окремо зладити чеколядову масу. Яйця втерти з цукром-мучкою, тертою чеколядою і ложкою муки. Вимішати з січеними мідгалами і розвести цю масу по крихкому коржі. Вставити на 10 хвилин до літньої рури.

UKRAINIAN WOMAN

OUR ENGLISH COLUMN

EASTER IN UKRAINE

The approaching Easter turns our thoughts to far off villages of Ukraine. Lent was beginning for all. Usually at this time intent preparations were in progress. The spring works in the garden and the fields were already started, still every homekeeper was cleaning the house, inside as well as outside, and getting ready the festive attire. The women proficient in the art of writing designs on eggs, were producing the Easter eggs (pysanky) since it used to be fitting to find them in every home. On Holy Saturday everyone rushed to silent church to welcome the first pealing of the bells that sent out the joyous message that Christ is risen.

However, this belongs to the past. Many a year has since elapsed when the people of Ukraine had not been interfered with their religious rites cultivated for many ages. Since the bolsheviki have seized the Russian government and then invaded Ukraine, came an end to peaceful observing of Easter. This does not mean that these ceremonies have fallen into oblivion. Oh, no! They were alive and still survive in the consciousness of the people and one cannot imagine a holiday in Ukraine without these rites. The bolshevik government's attitude toward the observance of religious ceremonies varied over the period of its domination. At first it had been tolerant, then hostile, and finally again tolerant. This was the reason why the people desired still more ardently to celebrate the holidays, and when it appeared inevitable, observed them in secret.

In our recollections reappear these Easter morning services in which great masses of people used to participate, during the first years of bolshevik occupation. Old and young used to rush to these services. But the people had al-

ready perceived the approaching danger of bolshevik repression. Then the masses of Ukrainian people, who filled the churches and the churchyards, prayed to God to save Ukraine from bolshevik slavery and grant them freedom.

And then came the 1920-ies, the

**THE UKRAINIAN
EASTER EGG**

The drawing shows a pattern from the Carpathian regions of Ukraine. As is seen, the whole surface of the egg is covered with an ornament. The colors are so arranged that the Easter egg is an interesting aesthetic complete thing.

True, the production of Easter eggs is similar throughout Ukraine, still each region possesses its own peculiarities. Usually the patterns on the eggs conform to embroideries on the fabrics. Some of the Easter eggs motives are found in the Ukrainian ceramics which similarly adorns the round surface.

years of anti-religious campaigns and of severe persecution of religion and religious people. The youthful godless groups used to invade the churchyards in order to ridicule and deride all Easter rites. Then all religious sentiment disappeared and only the feeling of painful insult remained.

In the 1930-ies, the years of the severest persecution of the Ukrainian people by the bolshevik regime, observance of holidays had to assume quite a different aspect. Only very few churches remained in Ukraine and thus large districts were deprived of all church services during the Eastertide. Even of those living near the remaining church, not many could afford to go to church since all employed by the government, and there are no other employees in Soviet Union, were not permitted to attend services in the church. This prohibition pertained likewise to school pupils, to students and workers on the collective farms. Hence the people were welcoming the Easter at that time only with their silent prayers, and they could not even think of any Easter eggs or cakes for those were the years of want and starvation.

During World War II the bolshevik government reintroduced a relative tolerance of religion, and the church system in Soviet Union was seemingly revived. Of course, the clergy were not free to minister in the churches, but were under strict control of secret police. Yet even these conditions were not satisfactory to bolsheviks, and they have recently rehashed their old anti-religious campaign. The periodical "Party Life" complained that the clergy gained their influence on the youth. The newspaper "Komsomolskaya Pravda" avers that the observance of holidays in USSR was the cause that the hay was

НАШИМ ДІЛЯТАМ

Жабки весною

Настала весна. Сніжок розтанув. Сонечко гріло все тепліше. На деревах розвинулися листочки. Повилазила з землі молоденька травичка. Заспівали весело пташки, забриніли комарі. У струмочку зашуміла вода. На березі жили дві жабки: тато Кум-Кум і мама Квак-Квак. Вони були дуже гарненькі, мали великі, круглі, чорні очка, довгі-довгі ніжки та стрибали швидко-швидко.

Коли сонечко ховалось за обрій, жабки починали свою гарну пісеньку:

**Кум-кум-кум
Квак-квак-квак
Гарно нам весною так!**

У Кум-Кума і Квак-Кваки були гарні дітки. Вони зовсім не були подібні до своїх батьків. Голівки мали великі-великі, не мали ніжок, не стрибали, не вміли співати. Жили вони в воді і ніколи не виходили на беріг, а плавали швидко, як риби. Звалились вони — пуголовки. Пливати їм допомагали довгі хвостики, якими вони дуже жваво розгортали воду. Мама Квак-Квак дуже часто приходила до них, вчила їх добувати собі їжу і пливала з ними. Часом сідала на листочок, що плив по воді, грілася на сонечку і всміхалась до діток.

— Мамо, мамо, гукали маленькі пуголовки — хочемо до тебе, нам уже надокучило бути в воді!

— Не можна, дітки, ви ще маленькі. У вас ще немає ніжок. Почекайте ще трохи! Як підроснете, хвостики повідпадають, а натомість виростуть вам ніжки. От тоді ми пострибаємо всі по березі і побачите багато цікавого! — відповідала їм мама Квак-Квак.

Час проходив швидко. Хво-

стики пуголовок усе меншали, а стали рости гарненькі довгі ніжки. Дітки дуже тішились:

— Дивись, мої ніжки вже довгі!

— А мої ще довші!

— Е ні, мої довші! — сперечались між собою.

І ось настав один весняний день, коли тато Кум-Кум і мама Квак-Квак покликали діток до себе і дозволили їм вийти на беріжок. Ой, і цікаво було маленьким жабеняткам. Весело і жваво стрибали вони по пісочку, по камінчиках, ховались під великі лопухи, що росли на беріжку. А головне, що вже вміли теж скакати, як тато і мама. А старі жаби дивились на діток та раділи разом із ними, вчили їх ловити мух собі на поживу.

Одного дня щось на горі зашуміло. Швидко став спускатись на землю великий птах із довгим, предовгим дзьобом і червоними ногами. Жабенятка не знали, хто це і хотіли пострибати ближче, щоб подивитись на таку дивну істоту.

— Мамо, мамо! Що то за смішна велика жаба! Та ще й крила має! — заквакали діти. Але мама зовсім не втішилась тим новим гостем, що прилетів над струмок. Вона швидко прикликала діток до себе, наказала їм сховатись під камінчик і сидіти тихо-тихо. Жабенятка визирали з-під камінчика й розглядали цю дивовижну тварину. А птах гордо походжав по берегу, підіймав високо свої довгі ноги і все щось нишпорив дзьобом у траві. Раптом пролунало жалісне:

— Квак, квак!

І дітки побачили, коли птах швидко випростався, що він тримав у дзьобі маленьку жабку. Вона пручалась та даремно, він міцно тримав її. Розправив

крила — мах-мах — і звився вгору.

— Мамо! Як страшно — заквакали жабенятка. — У струмочку краще! Що він зробить жабці, цей страшний дядько?

Мама Квак-Квак зітхнула.

— Що зробить? Та він її зість або понесе на поживу своїм дітям. Це ж бузько. Тепер уже знаєте, як він виглядає. Отже стережіться його, щоб він вас не зловив. Але тепер уже небезпека минула. Пострибаємо собі в очерет, там багато комарів. Ви вже напевне голодні. Ось там ми гарно по-вечереємо та й почнемо своєї пісні, бо сонечко вже низько, скоро піде спати. Це час для наших співів.

І пострибали в очерет мама, тато та їх діточки. Сонечко сховалось. На небо вийшов місяць, а жабенятка разом із татом і мамою почали свою пісеньку:

**Кум-кум-кум
Квак-квак-квак
Гарно нам весною так!**

Ніна Наркевич

СТОКРОТКА

Плакала стокроточка:
— Хлипки, хлипки, хлип!..
Вийшла б за вороттячка
радо б я, коли б...

Ненечко ріднесенька!..
Хлипки, хлипки, хлип!..
Чом я не гарнесенька
от, як рожа?.. Хлип! —

Каже весна: — Донечко,
чи ж тобі не гріх?
Таж царенко-сонечко
світить для усіх!

О. Лятуринська

Костикова Великодня пригода

Костик розповідає свою пригоду:

— Коли я був ще малим хлопчиком, от, щойно зачинав до школи ходити, я жив з родичами в горах. Наша сусідка, старенька бабуся, розповідала нам часто байки і такі народні повіря, що вона знала їх ще з дому, з України. Якось під Великдень вона нам, дітям, сказала таке:

— Те собі запам'ятайте, дітки, що свячену пасочку не слід розкидати по всім усюдам, бо в ній є велика сила. У нас, там, на Україні, кажуть, що як мишка поїсть округок із свяченої пасочки, то вона стане лиликом. От що! Тому на Великдень, після обіду, старанно збирають усі округки й кидають їх у піч, щоб згоріли.

Це оповідання бабусі дуже мене зворушило. А чому?

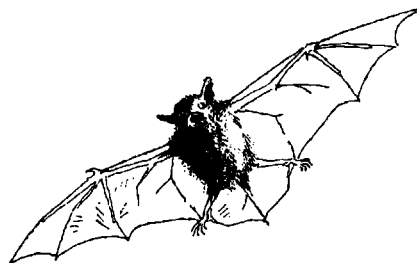
— Бо у нашій кімнаті жила маленька мишка, моя любимка. Буває, коли в кімнаті нема нікого, вона вилізе з яри. Тоді я легенько, щоб її не сполохати, кину їй кусочок хліба, чи цукру і вона їсть, не боїться мене. Нераз у кімнаті ставили пастку, щоб її зловити. А я, бувало, потайки встромлю ніжик у пастку та й вона западе. Потім усі дивуються, яким чудом мишка втекла. Я знав і мовчав, бо мені дуже жаль було мишки. І сьогодні подумав: А що буде, як вона поїсть пасочки і стане лиликом?

**

На Великдень, повернувшись із церкви, ми поділилися свяченим яечком, пообідали. Після їди я старанно позбирав усі округки і кинув у піч. Впродовж дня думка про мишку і лиликів не покидала мене. Вкінці мені прийшло щось нове до голови: Якщо мишка може стати лиликом, то й лилик, поївши свяченої пасочки, може назад стати мишкою! І я захотів спробувати. Тоді я вже знав дещо про лиликів. Недалеко в горах була така печера, мов який вузький, темний коридор у середині го-

ри. Ми, хлопчики, нераз туди ходили і приглядалися лиликам, як вони висіли там, під стелею, зачеплені задніми ніжками об каміння, головою вниз і вдень спали. Вони були дуже негарні, я не любив їх і трохи боявся.

От, я постановив піти до печери. Закликав свого приятеля Осипка, розказав, що й як я задумав і ми пішли разом туди. Я з кусником паски. В половині

Лилик

дороги Осипко нагло пристапував і не захотів далше йти.

— Яке мені діло до лиликів, — каже — сьогодні Великдень, я хочу гратися крашанками. Я вертаюсь! Ходім назад! О, чуєш, уже дівчата виводять гагілки! Ходім!

— Ні! — крикнув я. — Йди собі сам, ти боягузе! Я не вертаюсь!

Тоді він пішов назад, а я в дальшу дорогу. Трохи мені було моторошно самому й сумно, бо коли я доходив до печери, вже смеркалося. Лилики, як завжди, висіли угорі. Я викарабкався по камінні до найближчого, на виступі скали, положив кусок пасочки, так, щоб він міг досягнути, коли пробудиться. Тоді я знав, що вони будяться увечорі, але не знав чим живляться. От, сів я на камені напроти цього лилика і дожидаю — що то з того буде? Ану ж на моїх очах лилик перекинеться в мишку! Ото буде диво!

Я був змучений і мені захотілося дрімати. Як я не тер очей, мабуть, таки заснув, бо добре не памятаю, що скоїлося з мною. Досить, що коли я прокинувся, було темно кругом і я

зовсім не тямив, де я і що зо мною діється. Я порушився, хотів, мабуть, перевернутися на бік, та й упав між гостре каміння, потовкся. Лежу я так і то розплющую, то замикаю очі, нічого не бачу. Всюди вогке, гостре каміння. І майнула думка страшна:

— Я в могилі! Це певно я вже помер і мене поховали!

Нараз чую шум, наче крил над головою, щось холодне вдаряє мене по лиці, по руках.

— О, Боже! Це вже певно прийшли злі духи по мою душу, бо я був недобрий, грішний...

— Мамо! — крикнув я. Нічого не чути, ніхто не відзивається. Отож я сам, саміський. І лише зловіщі крила шумлять...

І тоді починаю молитися. Чейже щось станеться. Може очуняю? Може це сон? По молитві зачинаю думати спокійніше і пригадую собі, що я вчора не вернувся з печери додому. Так, це я в печері! То лилики літають!

— О! то я можу вийти і піти додому! — Хочу знайти вихід, але всюди лише камінна стіна, а долом слизьке собі, що я вчора не вернувся з печери додому. Так, це я в печері! То лилики літають!

— О! то я можу вийти і піти додому! — Хочу знайти вихід, але всюди лише камінна стіна, а долом слизьке собі, що я вчора не вернувся з печери додому. Так, це я в печері! То лилики літають!

По хвилині чую: Чап-чап... — хтось іде. І знов: Чап-чап-чалап... Мене зняв жах. Хтось іде! А може то лис, може вовк має тут своє лігво? От, зараз ускочить у печеру і роздере мене. Ісусе, рятуй! Я запер у собі дух. Вслухуюся і помічаю, що то вода із скали так скапує: кап-кап...

Віддихаю з полекшою, але страх таки не покидає мене. Скорчую своє тіло і тулюся до скали. О, чути щось повзе, а може то гадюка?!

Нараз мені здається, що чую людські голоси. Тремчу цілим тілом: А що, як це якісь банди-

ти? Що вони зроблять зі мною?
Напевно вб'ють!

Слухаю напружено і чую вже виразно, що голоси наближаються. Хтось каже: То тут! — Боже Боже; — молюся. — Це вже моя смерть! І от хтось кличе: — Костю, Костику! Озовися, то ми!

— Ах, це голос моєї мами! Це моя матуся шукає мене! — Хочу відізватися, крикнути: Я тут!... не можу, не маю голосу, чомусь охрип. Хочу встати, бігти, не годен. І в цій хвилині бачу світло, людей, тата, маму, а напереді мій друг, Оситко, який їх привів. З криком припала мама до мене:

— Костю! Моя дитино! Ох, слава Богу, знайшли!

А тато: — Щастя, що живий і здоровий. Але, який же він замурзаний і покривавлений! Що це таке, сину? Хто тебе окривдив?

Коли я вже міг говорити, я розказав їм, що я тут у печері пережив.

На другий день я був хворий, мама положила мене в ліжку. В кімнаті було тихо і моя мишка вийшла привітати мене.

Такий то був мій Великдень.

Олена Цегельська

ДВІ ХМАРИНКИ

Куди пливеш, хмариночко?
Спинися, не тікай;
Іди до мене бавитись
У наш зелений гай.

Сплету тобі вінок рясний
З пахучої трави,
Вберу тебе у стрічечки
З своєї голови.

Удвох за ручки візьмемось,
Та й підем танцювать —
Хай спробують метелики
Тоді нас доганять!

Аж мама з хати вигляне,
(А ми собі в танку):
„Це звідки дві хмариночки
У нашому гайку?“

І я озвусь, здивована:
„Магусенько моя!
Та це ж одна — хмариночка,
А друга? — Друга я!“

О. Кобець

Сернятко і медведик

Рано-раненько, ледве почало світати на березі річки Лімниці. Край смерекового ліска в наших горах Карпатах, сталася така подія.

Якось сталося, що забили маму-серну. Лишилося сиріткою молоде сернятко з білим хвостиком. Плакало, сумувало і шукало своєї мами. Та даремні були всі його зусилля. Два дні воно не їло і спрага його так мучила, що Сернятко-Білий Хвостик пішло напиться водички. Ледве вийшло з лісу і підійшло до води, як несподівано зустрілось із молоденьким чорним медведиком.

Медведик був сам. Чи мама його була хвора, чи її стрінула така ж доля, як сернятка — того не знаю. Медведик оперся передніми лапками на повалене дерево, а два кроки від нього пристанула, ні жива, ні мертва, наша сирітка-сернятко. Стояли обое, дивились одне на одного, обое перелякани, обое бідні без

мами і не знали, що робити, чи в ліс втікати, чи йти до води...

Я стояв збоку і був цікавий, чим то скінчиться?

Та ось почалась між ними розмова. Що вони між собою говорили, не дочув, а підслухувати не годиться. Та я побачив, що в їхніх очах з'явилась неначе усмішка довіря. Вони разом пішли напиться водички, а потім наші сирітки-приятелі дружньо побігли в ліс.

А я лишився під кущиком дикої рожі коло води й дуже радів, що між дітками тих звірят, що з собою ворогують, є згода і приязнь.

Вуйко Квак

ДЗВЕНИТЬ ПІСЕНЬКА

Дзвенить пісенька у полі,
Мов дзвіночок,
У кого ж це такий гарний
Голосочок?

Жайворонок у Блакиті
Так співає,
А Маруся йде межею
Йї помагає.

Ніна Мудрик-Мриц
Із збірки „Намистечко“

Медведик оперся передніми лапками на повалене дерево, а два кроки від нього пристанула, ні жива, ні мертва, наша сирітка-сернятко.

ЦЕНТРАЛЯ СУА ОДЕРЖАЛА
від 18 лютого до 17 березня 1955:

Христос Воскрес! Найщиріші побажання від усіх нас в Головній Управі для всіх Вас членок Союзу Українок Америки. Святкуйте щасливо в колі своїх рідних та своїх посестер Союзнок. Не забувайте й за тих, що в цей Великий День не можуть бути серед своїх рідних, бо вони по світі розсіпані, а іншим не вільно святкувати, бо червоний ворог не дозволяє. Одна свячена писанка хай буде для тих обездолених, наші думки й молитви хай будуть з ними.

Воістину Воскрес наш Спаситель Ісус Христос!

* * *

Радісну вістку подаємо Вам, дорогі Союзки, що до нашої великої сім'ї СУА прибув ще один член, новий Відділ СУА в Нью Бронсвік, Н. Дж., а число йому вже 65. Ростемо числом і силою духа. Змагаємо об'єднаною працею до найвищого ідеалу кожної української людини — до піднесення блакитно-жовтого прапора над славними городами Києвом і Львовом у власній незалежній соборній Державі.

Хрестною матір'ю нового 65 Відділу СУА є п. Соня Микитка, колишня секретарка Централі СУА. Вона, разом із м. Ганною Дмитерко-Ратич, колишнім членом Українських Січових Стрільців, доконали цього патріотичного діла. Бо кожна клітина-Відділ СУА побудована на християнській моралі й демократичній засаді, разом із своєю Централєю, працюють для української ідеї. Ми всі гуртом скажимо грімко: Щастя Боже! і побажимо новому Відділові 65 в Нью Бронсвік, Н. Дж., якнайкращого успіху.

* * *

Три конвенції цього року, а всі вони важливі для СУА.

При кінці травня буде конвенція Українського Конгресового Комітету Америки. Є дуже важним, щоб Відділи СУА поплавили залеглі вкладки (якщо так є) і біжучу річну вкладку, а члени зплатили Народний Фонд. На конвенцію УККА повинні вислати своїх делегаток усі Відділи СУА.

У вересні, 3., 4. і 5., у Філадельфії відбудеться XI. Конвенція Союзу Українок Америки. В тій справі буде висланий окремий об'їжник Централі СУА, а тепер тільки пригадуємо, що всі зобов'язання Відділів мають бути сповнені найдалше до 15. травня (мая), коли то будуть замкнені рахунки ділового часу для Контрольної Комісії СУА.

Делегатки на XI. Конвенцію СУА **мусять** бути вибрані до кінця місяця травня (мая), а формулярі вповнені та вислані до Централі найдалше до 15. червня 1955 р. Буде ця Конвенція у 30-ліття існування СУА, тому є побажанням, щоб Відділи СУА вислали на цю Конвенцію повне число своїх делегаток.

Третя з ряду конвенція — це ювілейна, в 10-ліття корисної праці Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК) в жовтні ц. р. Тут теж треба вирівняти (якщо вони є) вкладкові залеглості та приготувитися до висилки делегаток.

* * *

Квєстїонар на 1955 рік, висланий усім Відділам СУА, прохаємо негайно вислати до Централі СУА.

ЗА ГОЛОВНУ УПРАВУ:

Катря Ярош, рек. секретарка

Олена Ф. Д. Лотоцька, голова

Річна вкладка
і організаційний фонд:

Від.	1 Нью Йорк	20.00	5.00
„	4 Нью Йорк	20.00	5.00
„	5 Дітройт	20.00	5.00
„	7 Акроп	20.00	5.00
„	12 Вєст Пулмап	20.00	5.00
„	18 Дхамейка	20.00	—
„	19 Амстердам	20.00	5.00
„	20 Філадельфія	20.00	5.00
„	21 Бруклін	20.00	5.00
„	28 Ньюарк	20.00	—
„	34 Коговс	20.00	5.00
„	57 Ютика	20.00	—
„	65 Нью Бронсвік чартер	5.00	—

Фонд Централі СУА:

Від.	1 Нью Йорк	30.00
„	4 Нью Йорк	25.00
„	5 Дітройт	65.00
„	11 Трентон	27.60
„	28 Ньюарк	120.00
„	32 Ст. Луїс (додатк.)	1.00
„	50 Бетлегем	7.00
„	57 Ютика	20.00

Резервовий фонд:

Від.	1 Нью Йорк	15.00
„	4 Нью Йорк	10.00
„	5 Дітройт	5.00
„	20 Філадельфія	10.00
„	28 Ньюарк	5.00
„	50 Бетлегем	10.00

На цілі СУА:

Від.	5 Дітройт	25.00
„	18 Джемєка	15.00
„	20 Філадельфія	10.00
„	23 Дітройт	25.00
„	28 Ньюарк (1 уділ)	100.00
„	42 Філа. (2 уділи)	200.00
„	42 Філа. збірка на імянинах членки	
	І. Волянської	21.00
Окр.	Рада СУА, Філа.	50.00

На Вкладку до СФУЖО:

Від.	1 Нью Йорк	15.00
„	4 Нью Йорк	4.00
„	5 Дітрог	10.00
„	7 Акроп	5.00
„	11 Трептоп	3.15
„	20 Філадельфія	7.50
„	28 Ньюарк	18.00
„	50 Бетлегем	1.05
„	57 Ютика	3.00

Конвенційний фонд:

Від.	1 Нью Йорк	10.00
„	28 Ньюарк	10.00
„	41 Філадельфія	10.00

Фонд „Мати й Дитина“:		
Від. 7	Акрон (збірка)	17.50
„ 8	Бронкс	10.00
„ 11	Трентон	20.00
„ 19	Амстердам	30.00
„ 21	Бруклін	27.00
„ 22	Шикаго	75.00
„ 24	Елизабет	25.00
„ 33	Клевленд	66.50
„ 47	Рачестер	30.00

На видання СУА		
The Women of Ukraine		
Окр. Зїзд Відділів СУА,		
Нью Йорк (збірка) 108.00		
Від. 22	Шикаго	15.00
„ 28	Ньюарк	10.00

На Пресовий фонд „Н. Ж.“:		
Від. Нью Йорк		20.00
„ 1	Нью Йорк, з нагоди 10-ліття праці голови Відділу п. Катерини Пелешок	10.00
„ 4	Нью Йорк	20.00
„ 7	Акрон	10.00
„ 8	Бронкс (збірка)	10.00
„ 18	Джемейка	5.00
„ 21	Бруклін	51.00
„ 23	Дітройт	25.00
„ 28	Ньюарк	20.00
„ 34	Коговс	10.00
„ 42	Филадельфія	50.00
„ 42	Филадельфія збірка з нагоди 40-ліття п-ва Івана і Марії Демяник	16.00

Окр. Рада СУА, Филадельфія, замість квітів з нагоди іменин Ред. Лідії Бурачинської		
		10.00
Е. Корнат, Елмгерст		2.50
Е. Цісик, Нью Йорк		2.00
П. Ясінська, Милвил (д. ст.)		2.00
Г. Потішко Бофало (д. ст.)		2.00
Анна Кізіма, Нью Йорк		1.50
К. Шавалюк, Филадельфія		1.00
К. Дзядек, Дірборн		1.00
М. Буцяк, Манчестер		1.00
К. Струса, Манчестер		1.00
Анна Чорній, Балтімор		1.00
Анг. Банах, Филадельфія		1.00
О. Попіль, Нью Бронсвик		1.00
Марія Кукіз, Клівленд		.60

З подякою
Анна Кульчицька, фін. секр.
Марія Бабяк, касієрка

П о п р а в к а: Відділ 29 СУА, Вунсакет, зложив 20.00 дол. на фонд „Мати й Дитина“, а не як було подано в числі 3. „Н. Ж.“ На фонд „Мати й Дити-

Окружний Зїзд СУА у Филадельфії

Дня 20. лютого вже зранку заважилась якась метушня в домівці Централі. Це членки Окр. Ради підготовляли зустріч для делегаток. І справді, вже коло 10-ої год. почали сходиться замісцеві (Честер, Трентон), а місцеві, як звичайно, пізніше. Господиня будинку, вона ж і голова Окр. Ради, вгостила прибулих іздалека чашкою кави.

Анна Сивуляк
голова Окр. Ради СУА
у Филадельфії

О год. 11-ій Зїзд відрито. Голова Окр. Ради п. Анна Сивуляк провела молитву власного укладу, що так щиро кладе кожне громадське діло під покров Божої Матері. Потім привітала присутніх делегаток 9-ти Відділів і відчитала програму Зїзду. З її вступного слова довідалися присутні, яка була причина скликання Зїзду. Союз Українок Америки увійшов у 30-ий рік свого існування. Стоїмо перед ювілейною Конвенцією, що має відбутися восени. Щоб належно приготувитись до цієї Конвенції та намітити те, що найбільш важливе для організації — переводимо тепер Окружні Зїзди в усіх наших більших центрах.

Згідно з програмою забрала на“ 10.00 і на фонд Резервовий 10.00.

слово голова Централі СУА Олена Лотоцька. Її промова дала делегаткам легкий перегляд 30-и років і звернула увагу на переломовий момент в організації. Перші два десятиліття Союзу Українок Америки були наповнені самоосвітньою працею, громадським виробленням членок, а головню — збиранням фондів на українські цілі. СУА ревню спідпрацював над розбудовою українського життя в ЗДА і щедро відгукувався на всі потреби Рідного Краю. Коли в 25-ліття СУА удалось підчислити грошові обороти Відділів, то можна було ствердити, що чверть мільона доларів пішло на народні цілі. Вже це одне оправдує існування організації, що почала працю без досвіду й традиції, а сперлась тільки на гарячому патріотизмі членства.

Війна перервала звязок СУА із Рідним Краєм. Але вже назрівали для СУА нові завдання. Видавнича ділянка вимагала скріплення: у 1944 р. СУА приступає до видавання власної газети, що мала служити цілям організації та репрезентувати СУА у власній громаді. А коротко потім вирінув проєкт видання творів Лесі Українки англійською мовою, що його з успіхом переведено. Союз Українок Америки ступив на новий шлях, бо почав діяти не тільки серед українського жіноцтва, а для цілого українського суспільства.

Його роль показала паглядно в 1948 р., коли то ситуація по війні вимагала порозуміння всіх існуючих жіночих організацій. Скликанням Жіночого Конгресу СУА виявив передову ініціативу і дав почин до створення Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО). Рівночасно СУА увійшов у звязки з чільними американськими жіночими централами і став членом Генеральної Федерації Жі-

почих Клубів та Національної Ради Жінок Америки. Це й відкрило нову напрямку. В 1954 р. голова СУА могла взяти участь у конгресі Міжнародної Жіночої Ради в Гелсінкі.

XI. Конвенція СУА, що чекає нас восени, повинна насвітлити нам цей новий етап, в який ми увійшли. Та щоб вона успішно відбулася, ми повинні перевести певну підготову в наших Відділах. Ми повинні скріпити найважливіші ділянки нашої праці, щоб ми з певним білясом прийшли перед наше суспільство. Бо треба числитись із тим, що наша Конвенція буде подією в українсько-американському житті.

Найважливішою ділянкою, що стоїть перед СУА — це скріплення членства. Попередня Конвенція намітила кампанію за приєднанням нових членів. Півтори року попрацювали наші Відділи над тим і можуть похвалитись гарними осягами. Маємо чотири нові Відділи і багато нових членок у рядах давніх Відділів. Як осягнули ми це? Треба обговорити методи приєднання членок, треба обміняти досвідом. І треба застановитись над тим, як включити нових членок у нашу працю, як злучити їх із загалом членства. Особливою проблемою є дочки наших давніх членок, тут народжені молоді жінки. Їх не прибуває до організації таке число, як можна б сподіватись. Чому ця затримка? Як знайти спосіб, щоб розбудити їх зацікавлення та приєднати їх?

Другою головною ділянкою праці СУА — це його видання. Журнал „Наше Життя“ та книжки СУА впроваджують СУА у наше суспільство, а в одному випадку (Твори Лесі Українки) і в американське. Правда, в цілому видавництво СУА спирається на зацікавлення членства. Тому напередодні Конвенції треба цю ділянку перевірити й передискутувати. Потреби СУА вимагають деякого поширення її. Журнал, що об'єднує загал членства в одну громаду, треба поширити. Твори Лесі Українки повинні входити даліше у публичні й приватні бібліотеки.

Чи справді вже використано всі можливості, щоб книжку поширити? Чи кожна членка СУА подбала, щоб її американська приятелька дістала її в дарунок? Практична книгозбірня відбиток із „Нашого Життя“ (дитячі й куховарські книжечки) знайшла корисний відгук. Підготовляємо даліші випуски, але раді б почути також думку й пораду наших членок. Та найбільш актуальним виданням являється англійська книжка про українську жінку. „The Woman of Ukraine“ має бути інформаційною довідкою про її громадський пліх. Таке гарно ілюстроване видання нам конче потрібне, коли маємо продовжувати роботу на міжнародному ґрунті. Про зміст цього видання говоритиме хто інший, але тут лиш треба підкреслити вагу такої книжечки у 30-ліття СУА.

Одною з центральних потреб організації — це власна домівка. Це є вогнище, довкруги якого гуртується її життя. До тепер — задивлені у наші завдання — ми не подбали про неї. Аж коли паші завдання зривались, коли розрослося майно організації, коли треба було показати й чужим наше надбання — ми зрозуміли потребу придбання власного дому. 9-та Конвенція ухвалила купно, а на X. Конвенції можна було його вже одобрити. Вже маємо свій будинок у Філадельфії, в якому відбуваються зустрічі й паради, в якому можна прийняти всіх і показати його й американському жіноцтву. І маємо змогу виложити те, що найцінніше в нас — нашу збірку народного мистецтва.

Оце змагання до власної домівки огорнуло не тільки Централю, а й поодинокі Відділи. В розбудові нашого громадського життя в ЗДА майже всі Відділи співпрацювали при будові народних домів і клубів та вложили там велику силу праці і гроша. Та в своєму пориві не думали про те, щоб застерегти собі якийсь куток у тому будинку на сходинах чи нараді. Один тільки 2 Відділ у Честері подбав про те і пишається тепер постійною домішкою у Нар. Домі. А другі Від-

діли залежні від того, коли є вільна кімната і коли вони нікому не перешкоджають.

Оцей стан спонукує й Відділи призадуматись над забезпеченням домівки. Правда, трудно ще думати про придбання власного дому хочби і в більших центрах. Бо ще не зовсім упорядкований будинок Централі у Філадельфії і ще не зовсім сповняє він своє завдання.

Як відомо, при закупі будинку Союз Українок Америки затягнув позичку (морґедж) на високий процент. Щоб покривати його кошти, треба було частину будинку винаймати. Через те обмежено бюро Централі до одного помешкання і через те не можна упорядкувати і виложити нашої збірки народного мистецтва. Вона спочиває в шафах і скринях і лиш врядигоди, з нагоди вистав, виходить на денне світло.

А наша дійсність ставить перед нас ще це почесне завдання. Нам треба не тільки зібрати те, що членки привезли зі собою із памяток нашої народної культури. Нам треба це упорядкувати так, щоб кожної хвили воно було доступне. Молодь, що не памятає рідного краю, тут народжені й чужинці, повинні мати джерело, в якому вони могли б поінформуватись про те. Жіночі організації Канади уже створили три музейні збірки. В ЗДА, де немає досі підного музею народного мистецтва, цей обов'язок спадає на Союз Українок Америки.

Тому перед Відділами СУА встає завдання упорядкувати ще перед Конвенцією матеріальний стан свого будинку. Це може статись шляхом заупу уділів або приватних позичок. Відділи розпоряджають покладними грішми, які приносять дуже малий відсоток. Коли б вони позичили їх Централі на викуп морґеджу, тоді дістали б свій відсоток, а Централі допомогли б.

Другою бесідницею Окр. Зізду була голова Окр. Ради п. Анна Сивуляк. Вона видвинула один момент із своєї організаційної практики, що живо порушить членство СУА: співпраця

давнього й нового членства урядових тієї ж організації. Доповідниця вже порушувала те питання у пресі, тому приходять із певними висновками, що сперті на досвіді. Поміж давніми й новими членами немає засадничих різниць. Між одними й другими є жертвенні одиниці, що віддаються громадській праці з запалом, а є й байдужі, що відчувають цю працю, як обтяження. І тому найкраще порозуміння постає завжди між тими, що об'єднуються при якійсь праці, при якомусь завданні. Тоді зникають, затираються різниці віку й підходу, а є тільки радість із переборених труднощів та задоволення з досягу. Отже з того висновок: нам треба шукати моментів, що об'єднують нас, а оминути тих, що розлучують.

По цих виступах заряджено обідову перерву. Членки Окр. Ради подали смашний обід, під час якого йшла жива товариська гутірка. Та перерва була коротка і вже о год. 2-ій розпочато дискусію. Провід її обняла місто голова СУА п. Стефанія Пущкар.

Проблема членства організації, його поширення та злиття обох хвиль еміграції живо зворушила делегаток. Промовляли довголітні діячки з ЗДА і новоприбулі. Обі сторони дійшли до однозначного висновку, що час затирає всякі різниці. Новоприбулі признали, що на початку не вмів оцінити праці й досягів давніх імігранток і не знайшли відразу відповідного підходу до них. Життєві умовини навчили їх тепер дивитись іншими очима (пп. Чайковська, Терлецька, Генгало, Збир, Сердюк). Давні діячки зясували свій спосіб праці та висловили сподівання, що з часом ці різниці, які існують, вирівнюються (пп. Бойко, Ярош, Бабяк, Горін). Новоприбулі мають свої кличі, які ім особливо дорогі, як напр. збереження дітвори й молоді. Але й повинні збільшити свою жертвенність на народні цілі, як це було звичаєм давніх.

Окрему проблему членства вивдигнула п. Пецюх із Честеру. Вона пригадала справу тут роджених жінок, що гуртуються в

окремих молодечих Відділах. Треба провірити, чи це добрий спосіб притягнення їх до зорганізованого життя. На її думку, краще було б притягати їх до давніх Відділів.

Так само живо розгорнулася дискусія над видавництвом СУА. Вона зосередилась головни на журналі „Наше Життя“, що є, як сказала одна з делегаток, „живим серцем організації, що бе між жінками“. Всі признали конечність окремих його ділянок, як англійської й дитячої сторінок, відділу СФУЖО, частини взорів і приписів (пп. Бурак, Терлецька, Чайковська). Видвигнено також окремі побажання. О. Генгало порадила поширити літературну частину, а зокрема містити повість у продовженні. Голова Окр. Ради п. А. Сивуляк звернула увагу, щоб звіти Відділів були по змозі зараз поміщені, а не появлялись надто пізно. Звідомлення з праці Відділів є заохотою для членства.

Окремою точкою дискусії була висота передплати. Сума 2.50 дол., яку платять членки СУА, стоить нижче коштів продукції журналу. Чи можна б її підвищити? Велика частина присутніх висказалась проти підвишки і підкресливала, що членки мусять мати в передплаті нижчу суму, як нечленки (пп. Бойко, Бабяк). Пресова референтка Централі К. Гардецька звернула увагу на те, що підвишка передплати не має такого значення, як факт, щоб усі членки СУА стали передплатницями. Ще багато є членок, що не передплачують журналу і на це повинні Відділи звертати увагу. В тій цілі було б добре встановити при кожному Відділі пресова референтку, що дбала б не тільки про дописи про діяльність Відділу, але й поширення журналу і видань СУА. Думка — зробити передплачування „Н. Ж.“ примусовим, як це роблять наші обезпеченеві товариства — не знайшла прихильного відгуку в усіх. Але скріпле не поширювання серед членок усі делегатки одобрили.

Дискусія над домом СУА викликала також два становища. Одна група погоджувалась із

тим, щоб Відділи всі заощаджені гроші вложили в уділи (шері) (пп. Бойко, Пецюх, Задорожна), а друга запропонувала широку збіркову акцію поміж членством СУА (пп. Стрижак, Чайковська, Збир, Ярош). Стверджено, що й один і другий спосіб має свої добрі сторони. Коли Відділи закупають шері, тоді є певність, що на конвенції можна буде „спалити“ моргедж. Збіркова акція при помочі лист є повільним засобом. Але ним теж не можна нехтувати, бо цеголку за 1 дол. може купити кожна членка. А в сумі це дасть теж поважний вислід, коли б тільки Відділи щиро взялися за діло.

На цьому закінчено дискусію, що тривала три години. Із кожної передискутованої справи виплило кілька проєктів на Конвенцію, які Гол. Управа, зіставивши їх із проєктами інших Окр. Зіздів, опрацює і предложить.

При внесках і запитах вивдигнено ще кілька справ. П. О. Сердюк (20 Відділ) піддала гадку, щоб сходили, які починаються молитвою, закінчувати гимпом СУА. Таким способом вивчать членки свій гимн і вживатимуть його частіше. Також висловлено кілька думок про збирання експонатів до музею. При цій нагоді показано присутнім пожертву, яку зложила членка СУА Наталія Штогрин із Філадельфії. У гарно упорядкованих рямах пишались значки Укр. Нар. Республіки. За цю її пожертву Музейна Комісія складає їй щирю подяку.

З почуттям вдоволення розіхались делегатки. Обговорили найважливіші справи організації і в різних точках дійшли до порозуміння. Тепер спокійно можна готуватись до Конвенції, яка започаткує новий етап у нашому житті.

В Окружному Зізді взяли участь такі Відділи: 2, Честер, Па. (пп. Пецюх, М. Лаврик), 10, Філадельфія (пп. Н. Лопатинська, О. Шиприкевич, А. Мидловська, М. Януш, М. Чубка, Л. Лемішка, М. Луців), 11, Трентон, Н. Дж. (пп. Л. Сердюк, М. Поторока, Н. Самокішин), 13, Честер, Па. (пп. Я. Збир, І. Назаревич), 20,

Филаделфія, Па. (пп. О. Сердюк, Я. Баранецька, А. Юцишин, О. Гонгало, М. Чайковська, К. Ярош, Л. Дяченко), 39, Милвил, Н. Дж. (пп. М. Горін, А. Мармаш, П. Ясінька), 41 (пп. О. Стрижак, А. Дубас), 42 (пп. А. Бойко, Є. Задорожна, К. Гардецька, Л. Бурачинська), 46 (пп. З. Терлецька, М. Яськів, М. Бурак), 48 (пп. М. Бабяк, М. Барановська, А. Волчак, М. Шагала), всі з Филаделфії.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Комітет „Мати й Дитина“ 1 Відділу СУА

Справа навчання дітей рідної мови серед чужого довкілля є дуже важна. Тому ушрава і члени шукали засобів і доріг до здобуття фондів. На засіданнях обговорювано різні проєкти і бралась під увагу всі можливості. Треба зазначити, що у Нью Йорку започатковано різні будови громадського характеру і населення перетяжене грошовими датками. Але наша справа мусить також увінчатись успіхом! Ми вибрали найпростішу дорогу: членка Н. М. розписала збіркові листи, а члени взяли за працю, пішли поміж ньюйоркчан добувати фондів. Нераз привітали їх гострими словами, але любов матері до дитини засолодила гіркість у праці. Ми добули майже всю заплановану суму. Збірку перевели такі пані: М. Камбара \$25.00, А. Ільків і О. Чопик \$30.50, М. Стефанів \$12.50, Н. Мітрінга \$10.50, М. Свистун \$10.00. Члени 1 Відділу зложили \$17.00. Разом зібрано 105.50 дол. Всім жертводавцям, як і збірщицям складаю цією дорогою щирю подяку.

Наша започаткована праця успішно продовжується у 1955 р.

Наталія Мітрінга, скарбничка

30-ліття Жіночого Відділу Укр. Дем. Клубу

З нагоди цього ювілею подаємо в скороченні промову першої секретарки Жіночого Відділу Марії Ленчук:

Укр. Дем. Клуб у Нью Йорку засновано наприкінці 1923 р., а коротко потім порішено створи-

ти при ньому Жіночий Відділ. Цілі його були такі самі з углядженням окремих жіночих завдань у громаді. На основні збори явилися 23 учасниці. З них вибрано перший уряд, у склад якого увійшли: пп. Юлія Ярема, голова, Емілія Корнат, містоголова, Марія Ленчук, писарка, і Елія Комарницька, касієрка. До контр. комісії вибрано пп. Люльонію Ляшецьку й Аппу Козак. Коли після такого початку розпочато агітацію за побільшення членства, то ряди членів скоро подвоїлись.

Юлія Ярема
перша голова Жіночого Відділу
Укр. Дем. Клубу в Нью Йорку

Першою акцією товариства була допомога членкам при придбанні перших і других громадянських паперів. Дальша діяльність Жін. Відділу полягала і в тому, що членки приймали активну участь у виборах, улаштували окремо або разом із Клубом різні сходини, слухали відчиттів, відбували бенкети, забави, прийняття, спільне Свячене і Свят-Вечір і т. п. Частину доходів із тих імпрез призначували на різні місцеві та загальні українські потреби.

У вистліді нашої інтензивної діяльності спільно з Укр. Дем. Клубом вибрано відомого адвоката Степана Ярему, сина першої голови Жіночого Відділу кількома наворотами послом.

За адміністрації през. Рузвел-

та членки нашого Клубу мали нагоду особисто вітати його дружину в одному з готелів та поінформувати її про український нарід. Окрім того наш Клуб, а враз із тим і Жіночий Відділ кожночасно приймав живу участь у різних загально-українських виступах та святах, у маніфестаціях, мистецьких виставах, походах, зіздах. Згодом Жіночий Відділ увійшов у склад Союзу Українок Америки і став четвертим Відділом тієї нашої загальної жіночої організації. Свого часу наш Відділ вислав від себе делегатку на зізд Міжнародної Жіночої Ради до Вашингтону. Під час воєнного лихоліття наш Відділ переносив разом з іншими організаціями збіркову та харитативну роботу, займався продажу державних бондів між своїми членками і закупив від себе державний бонд на суму 100 дол. По закінченні війни 4 Відділ зайнявся живою допомогою скитальцям, а коли розпочалось переселення, то багато членок особисто спроводили певну кількість людей. Допомагали також при приїзді й улаштуванні скитальців. У новішому часі Відділ закупив уділ (шер) Дому СУА, ухвалив закупити уділ Народнього Дому в Нью Йорку на суму 100 дол.

На чолі Жіночого Відділу стояла впродовж 18 літ Юлія Ярема, дорога й невтомна працівниця на народній ниві, що приклала своїх рук до всіх згаданих починів. По її відході перейняла цей уряд Емілія Корнат і продовжувала працю. Не можна поминути співпраці всіх урядничок Відділу, які ніколи не відмовились від якоїнебудь роботи. Завдяки їх жертвенності й посвяті Відділ розвивався й тепер ставовить поважну громадську станицю в місті Нью Йорку. Тут іде праця не тільки для нашої прибраної вітчизни Америки, а також для далекої, але так близької нашому серцю рідної України!

А тепер на закінчення хочу представити теперішній уряд нашого Жіночого Відділу. Ось лідер Клубу п. Іванна Бенпаль, голова Окр. Ради і член Головної Управи СУА. А ось пані Кі-

зима, голова 4 Відділу СУА. Тут знов п. Євдокія Ликтей, містогорова, п. Софія Сарафин, писарка, п. Кароліна Борщевська, касієрка. До комітету чайних вечорів входять пп. Марія Чума і Юлія Пігчак, а до контр. комісії пп. Йоанна Плашовецька, Серетюк і Катерина Стефанович. Довголітня наша голова, пані Емілія Корнат є тепер почесною головою.

Марія Ленчук
перша писарка Жіночого Відділу українського Демокр. Клубу в Нью Йорку

ДІТРОЙТ, МИШ.

Звіт із діяльності 5 Відділу СУА

Як щороку, так і в минулому 1954 році постійно активний 5 Відділ СУА виказався великими успіхами своєї діяльності і вписався новою сторінкою в історію свого життя і розвитку. Вже сам факт, що Відділ відбував свої щомісячні сходи, на яких обговорював практичні заходи для успішного переведення своїх статутних завдань, це великий успіх у праці. В часі нарад обговорювались, крім справ Відділу, також загально громадські справи. У літньому сезоні відбувались товариські пікніки в окремих членок по домах. Крім того Відділ брав участь у Святі в честь Ольги Басараб, яке улажували Злучені Жіночі Організації Дітройту, в імпрезі Філії СУА в Дітройті т. зв. „Український День“, що відбувся в Інтернац. Інституті. „Український День“ — це була дуже влучна імпреза, яка крім моральних успіхів, дала й матеріальні користі, бо збільшила фонди на громадські цілі. Членки 5 Відділу брали участь у цьому святі зокрема в улаженні прийняття і поміччю в кухні. Не пропустив Відділ і нагоди взяти участь у святі „70-ліття жіночого руху“. Відділ улажувал також „бінга“ з добрим успіхом.

До успіхів у діяльності Відділу слід дочислити й приєднання нових членок, на місце померлих членок.

Про діяльність Відділу свідчить також фінансовий звіт. За-

гальний прихід за 1954 рік виносив 757.33 дол.

При кінці ділового року Контрольна Комісія Товариства перевела перевірку діяльності Відділу з одобрюючим успіхом, а в дні 30. січня 1955 відбулись річні загальні збори, на яких вибрано нову Управу, яка намітила новий план праці на майбутній рік. **П. Будзол, голова**

Е. Климишин, секр.

З огляду на те, що довголітня заслужена Голова Відділу пані П. Будзол не мала можливості прийняти головство на наступний рік, загальні збори подякували їй за жертвенну і щирю працю на проязі кількох літ і вибрали новий уряд у такому складі:

Голова: Пані Сосновська, містоголови пп. П. Будзол і Горбусь, Фін. секр. п. Галишин, заступниця п. Ренецька, Касієрка п. Мацевко, заступниця п. Пашко, Секретарка п. Е. Климишин, заступниця п. Т. Дідуник, Контрольна Комісія: пп. Патра, Стасів, Гищак, Делегатка до Філії СУА п. М. Цісарук, Прапорщиці пп. Фарон і Ренецька, Освітні референтка п. Е. Барнич. Розписувати листи до членок п. Стравняк, Відвідувати хворих будуть обі заступниці Голови.

Сосновська, голова
Климишин, секр.

АКРОН, ОГАЙО

Свято 70-ліття жіночого руху

Дня 31. жовтня в церковній галі відкрила свято молитвою голова 7 Відділу п. М. Пулк. Реферат у честь 70-ліття виголосив місцевий дяк п. В. Воляник, деклямацію виголосила п. М. Воляник, а малі танцюристи з допомогою п. О. Зепко відтанцювали два українські танки. Слідувала смачна вечеря, яку приготували членки Відділу. За це свято належить подяка і признання нашій голові, яка вже довгі роки працює і витрачає багато часу і праці для добра СУА. **П. Галамай, секр.**

Різдвяна вечеря

Членки 7 Відділу і гості зій-

шлися в церковній залі. Вечерою проводила наша голова. По молитві наш парох о. Тарас Дурбак поблагословив Божі дари. Під час вечері гості співали коляди, якими проводив наш дяко-учитель п. Воляник. Переведено збірку, яка принесла 35 дол. Із того призначено на сиротинець СС. Василянок у Філадельфії 17.50 дол., а на фонд „Мати й Дитина“ 17.50 дол. На збірку зложили: Марія Антонюк 3 дол., Марія Пулк 2 дол. По 1 дол.: Анна Маснявська, Ольга Зепко, о. Тарас Дурбак, Марія Набережна, Олена Витик, Марія Шквара, Марта Іваницька, Олена Мельник, Антоніна Кулик, Марія Іванищук, Анастасія Зепко, озалія Різник, Софія Шабат, Софія Гошко, Марія Голубка, Павлина Галамай, Софія Куцик, Параска Когут, Михайло Вітик, Катерина Тарас, Анна Воляник, Іван Гошко, Анна Котович, Марія Козир, Анна Мала, решта дрібними.

Анастасія Зепко, касієрка

ТРЕНТОН, Н. ДЖ.

Виставка народнього мистецтва

Ще не закінчився літній відпочинок, коли вже почалась підготовка до стейтового ярмарку. Для тієї цілі створився спеціальний комітет, з Обєднаних Жіночих Організацій м. Трентону, з п. М. Стратієнко на чолі. Від 11. Відділу СУА увійшли туди пп. Ніна Самокішин і Анна Петруняк. На прохання нашого Відділу Централя СУА у Філадельфії дала до диспозиції свою етнографічну збірку. Завдяки цьому наш стенд виказував цінні речі, які ми доповнили дереворізьбою й писанками з місцевих збірок. Виставка тривала тиждень. На тлі мапи України та виразного напису пишались скарби нашого народнього мистецтва і притягали відвідувачів.

Цей спільний виступ українського жіноцтва Трентону можна вважати дуже успішним. Від співпраці в таких імпрезах наш Відділ ніколи не відмовляється, якщо в усіх співучасників бачить добру волю та взаємну толеран-

цію. Від початку відновлення Відділу (11 Відділ оснувався ще в 1937 р., а тільки хвилино перестав діяти і відновив свою працю в 1952 р.) його управа дала доказ, що вміє співпрацювати. Правда, часом у часописних звітах цієї праці не завжди оцінювано як слід, але наш Відділ пам'ятає, що діє не для зовнішнього ефекту. Для нас важна вартість проробленої праці.

Ніна Самокішин, секр.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Український Свят-Вечір

У неділю 16. січня у шкільній залі при вул. Клішперт 23 Відділ СУА святкував традиційний Свят-Вечір. Зала була гарно прибранна, у кутах стояли снопи пшениці, столи були накриті білими скатертями, а на столах засвічені свічки. Прибули членки, їх родини і запрошені гості. Голова Відділу М. Форись відкриває свято, привітала гостей і передала провід вечора и. М. Ясінській. Першою точкою програми був виступ дітей із Рідної коли під проподом СС. Службениць. Діти виконали деклямації і заколядували, а присутні подякували їм гучними оплесками. Голова М. Форись попросила о. д-ра Кнапа і його сотрудників, оо. Ярмака і Міхала, щоб поблагословили страви. По молитві гості заколядували. Потім членки подали святочні страви в такому порядку: кути, книші, колачі, вареники, голубці з грибовою підливою, борщ і пампушки з з кавою. Вечеря складалася з 12 страв.

По вечері М. Ясінська продовжувала програму. Слідував реферат п. Ірини Козаченко про Різдвяні звичаї, що живо пригадав усім Рідний Край. Потім п. Ясінська попросила до слова о. пароха, який говорив про значення Різдвяних Свят. Його слова глибоко настроїли всіх присутніх. Далше покликано до слова й інших гостей, що склали побажання. Слідували коляди і довго ще забавлялись і гуторили членки 23 Відділу та гості. Вкінці голова подякувала всім, а зокрема комітетові під-

приємств, що так звеличав Свят-Вечір 23 Відділу.

М. Форись, Голова
А. Назаркевич, секретарка

ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ.

Річні збори 24 Відділу СУА

Дня 21. січня відкрила збори Відділу голова п. Марія Процак молитвою. Потім завізвала присутніх вшанувати пам'ять всіми любленого о. декана Мохнацького, чоловіка нашої культ.-осв. референтки п. Наталії Мохнацької однохвилинною мовчанкою. Із звіту секретарки присутні довідались, що відбулося 10 місячних сходин, на яких пересічно були присутні 43 членки. У 1954 прибуло 22 нові членки. Відділ був членом Філії УККА і ЗУАД Комітету, а також вислав свої делегатки до місцевого Цент. Комітету і Нар. Дому. Відзначено 70-ліття жіночого руху рефератом п. Н. Мохнацької і скромною гостиною, під час якої проголошено почесною членкою найстаршу з нашого Відділу п. Христину Возняк. Відбулись святочні сходи, присвячені Ользі Басараб, де секретарка п. Ірина Левицька прочитала реферат. Великим успіхом був Великодній Базар, про що звітуємо на іншому місці. Влаштували доповідь з допомогою Американського Т-ва боротьби з раком, з доповідями членки того Т-ва та д-ра Богдана Панасюка. У День Матері членки взяли зорганізовану участь у Службі Божій враз із прапорами. У липні відбулась спільна прогулянка над море. Відділ взяв численну участь у посвяченні прапору СУА у Ньюарку. Завдяки чоловікові нашої голови п. Процак, все важніше з життя Відділу утривається на фільмі. Відділ дав велику матеріальну поміч у перебудові української школи. При Відділі засновано станицю „Мати й Дитина“, на чолі якої стоїть п. Марія Мудра. Слідував касовий звіт і вибір управи. Одногосно вибрано минулорічну управу, до якої увійшли: пп. Марія Процак, голова, Аипа Гпатюк, містоголова, Ірина Левицька, секретарка, Марія Гер-

та, касієрка. Контр. Комісія: пп. Наталія Мохнацька і Марія Луняк. Культ.-освітня реф. п. Наталія Мохнацька, виховна реф. п. Катря Шпарун, господ. реф. п. Марія Полевчак, делегатки до Цент. Комітету пп. Дудра і Гнатюк, до Нар. Дому пп. Герета і Гнатюк. Станицю „Мати й Дитина“ ведуть дальше пп. Мудра і Шпарун.

СТ. ЛУІС, МО.

Річні збори 32 Відділу СУА ім. О. Басараб

Дня 5. грудня зійшлися членки в Українському Народному Домі. Голова Відділу п. Т. Єзуско відкрила збори молитвою. Подякувавши управі і членкам за співпрацю, вона попросила вибрати голову зборів. У висліді пп. Н. Яворська і М. Храплива обняли провід. Слідували звіти голови п. Єзуско, рек. секретарки п. В. Івасютяк, фін. секретарки п. П. Стефанипин, касієрки п. В. Хлопак. Із звітування видно було, що намічену працю в міру спромоги виконано. Дальше забрала слово коптр. комісія (шп. А. Грамоцька і М. Томин) і висказала признання за добре виконання обовязків. Вибрано давню управу за виїмком фін. секретарки, на якій місце увійшла п. Надія Яворська. Отже склад нової управи такий: шп. Текля Єзуско, голова, Варвара Івасютяк, рек. секретарка, Надія Яворська, фін. секретарка, Варвара Хлопак, касієрка, Марія Храплива, культ. освітня референтка. Контр. Комісія: пп. Анна Грамоцька і Марія Томин.

Дарма, що паш Відділ дуже малий (23 членки) і в нашій околиці майже немає українського життя та маємо внутрішні труднощі й неспорозуміння, проте наш уряд доложив усіх зусиль, щоб відгукнутись на заклик нашої Централі і вислав сто дол. як позичку на сплату дому СУА. Закликаємо всі інші Відділи, щоб пішли за нашим прикладом! Дім СУА повинен сповнити своє високе завдання — служити сімі українського зорганізованого жіноцтва!

Варвара Івасютяк, рек. секр.

НА ВИДАННЯ "The Woman of Ukraine"

На Зізді Відділів США Нью-Йоркської Округи дня 27. лютого в Нью-Йорку, зложили датки на видання книжки "The Woman of Ukraine":

Відділ 24 США, Елизабет 10.00 дол.

Катря Пелешок, Нью-Йорк 10.00 дол.

По 5.00 дол.: пп. Марія Марусевич, Катерина Шпуляк, Ева Корпало, Іваина Бенцаль, Аполонія Дзюма, Анна Йосик, Марія Харамбура, Т. Сиротюк, Марія Полевчак, Марія Макарушка, Олена Гординська, Ю. Федорович.

По 2.00 дол.: пп. Анна Кізіма, Я. Зарицька.

По 1.00 дол.: пп. М. Ленчук, Е. Лектей, А. Гивель, С. Серафін, М. Бумба, К. Баран, М. Марків, К. Барщевська, М. Чу-ма, Е. Хомів, М. Стравс, А. Свенсон, Г. Коростіль, М. Зелінська, Ір. Гнатів, Ол. Салук, Роз. Залепська, Над. Бігун, А. Настюк, М. Мандрусяк, К. Кузьма, М. Демидчук, М. Химинець, М. Процак, М. Пілац, Ю. Полянська, К. Шпарун, Ір. Левицька, М. Мудрий. — Разом 113.00 дол.

БРУКЛИН, Н. Й.

Членки 21 Відділу США на своїх річних зборах 12. грудня 1954 р. зложили коляду в сумі 53.00 дол. які розділено: На Пресовий фонд „Нашого Життя“ 26.00 дол. і на фонд „Мати й Дитина“ 27.00 дол. Коляду зложили пані: Федоришин 5.00, Сидорко 2.00; по 1.00 дол.: пп. Павлин, Яцишин, Андрушків, Клависнік, Скібен, Возняковська, Канюка, Малик, Пелиш, Курило, Дін, Пагут, Панчишин, Цибрівська, Рубльовська, Деминчук, А. Пагут, Рабчик, Волох, Лис, Дикий, Сусол, Занько, Бішко, Баран, Якимів, Глушко, Палацук, Лобур, Слободян, Зарицька, Петріна, Ткач, Посікіра, Заяць, Бодак, Бартусевич, Шаримета, Бордяк, Житинська і пан Петро Піпний. Дрібними датками 5.00. — Разом 53.00.

Катерина Баран, голова

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Різдвяний дар „Коляда“

Членки 16 Відділу США зібрали „коляду“ по 1 дол.: Олена Карняк-Бенцаль, Олена Карняк, Катря Гуцал, Ольга Луцик, Марія Мацдибур, Стефанія Вдовичин, Олена Рибайло, Марія Крамарчук, Анна Крамарчук, Софія Муха, Ольга Смуляк, Емілія Демянчук, Миросла Петришак, Анна Машталір, Е. Гноєва, Ольга Бреславець, Дарія Буцак, Н. Ковальчук, Софія Поко-тило, Марія Гноєва. Разом 20 дол. Зібрала Олена Бенцаль-Карняк.

Централа США призначила цей Різдвяний дар на прес. фонд дитячої сторінки „Нашим малю-там“.

ІЗ КОНЦЕРТОВОЇ ЕСТРАДИ

У Торонті відбувся 30. листопада концерт піаністки Оксани Бризгун, студентки музичного факультету Торонтоного університету. У програму концерту увійшли твори Гайдна, Скарлатті, Бетовена, Шумана, Шопена і Дебюссі.

Дня 6. березня відбувся в Карнегі Гол у Нью-Йорку концерт челистки Христі Колесси. У програмі були твори Бетовена, Баха, Барвінського, Рудницького і Двожака. При фортепіані — Дарія Каранович.

У жовтні 1954 на міжнародному конкурсі піаністів у Женеві 16-літня Руслана Антонович одержала найвище відзначення для жінок-піаністок. Окрім того дістала вона признание за найкраще виконання твору Шопена.

Дня 16. січня американська компанія Юста виставила в Дітройті оперу „Кавалерія Рустікана“ та „Паліяччі“. Ролю Лолі в „Кавалерії“ відспівала Галина Галій, відома українська співачка. Після того запрошено її до виступу у „Трубадури“.

ВЖЕ ДРУКУЄТЬСЯ

збірка віршиків і казок

ЗОЛОТЕ ПАВУТИННЯ

Відбитка з „Нашого Життя“.

Замовляти у Централі США.

НОВІ ВИДАННЯ

„Готуйсь“, журнал пластового новацтва. Видає „Пласт“. Редагує Колегія під проводом ст. пл. Лесі Храпливої, Ст. 16. Ціна 20.

Невеликий журнал поваків входить оце у третій рік видання. Він лучить пластове новацтво в одну громаду, хоч як вона далеко розкинена по світі. Бо в ньому вітає новачка з Бразилії свою посестру в ЗДА, а новачка з Аргентини розгадує ребус, зладжений у Канаді.

Матеріал журналу дбайливо унорядкований. Поруч суто пластових тем, як „На свято Юрія“, „Новацький виряд“, є багата літературна частина, що своїми казками чи оповіданнями притягає малого читача. Пояснення наших обрядових свят дають різні нариси „Свят-Вечір у повстанців“, „Великодній дзвін“, а також природу України описують легкі гутірки про „лізну осінь“ або думки „клена“. Історичні теми заторкують „мандрівки в минуле“, а навіть наші визначні постаті подані в приступній формі малому читачеві (Микола Лисенко, Леся Українка).

Нелегко вмістити це на 16 сторінках. Та гарні ілюстрації П. Холодного й Ніни Мудрик розяснюють кожен текст. Ілюстровані додатки з вертепом та дружинниками дають малому читачеві ще одну розвагу.

Л. Б.

Заввага: Звіти з імпрез у січні і лютому, що наспіли по 10. березня, будуть уміщені в черговому числі.

Передплату „Нашого Життя“ в Англії приймають:

Vira Smereka
36, Temple St.

Heaton, Bradford, Yorks.
Rudenska Myroslawa
335, Woodborough Rd.
Nottingham, England

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Ст. ч. 5. — UKRAINIAN DESIGNS

Взори з українських сорочок

Вгорі східне Поділля. Внизу зліва — Волинь, зправа Буковина.